

Šampionska sezona 88/89.

Stoje: Šapurić, Jokanović, Vujačić, Joksimović, Maras, Tanjga
Čuče: Mijić, Kartalija, Vorkapić, Šestić, Mihajlović

1. Vojvodina	34	18	6 (5)	10	50 : 38	41
2. Crvena zvezda	34	18	7 (2)	9	55 : 30	38
3. Hajduk (Split)	34	15	10 (6)	9	50 : 29	36
4. Rad (Beograd)	34	13	11 (9)	10	46 : 38	35
5. Dinamo (Zagreb)	34	16	9 (2)	9	42 : 29	34
6. Partizan	34	15	7 (3)	12	52 : 37	33
7. Radnički (Niš)	34	14	7 (3)	13	42 : 35	31
8. Osijek	34	13	7 (5)	14	49 : 50	31
9. Vardar (Skoplje)	34	13	7 (3)	14	46 : 51	29
10. Rijeka	34	14	7 (0)	13	35 : 34	28
11. Velež (Mostar)	34	13	4 (2)	17	42 : 43	28
12. Sloboda (Tuzla)	34	11	12 (6)	11	35 : 42	28
13. Sarajevo	34	11	10 (6)	13	35 : 42	28
14. Budućnost (Titograd)	34	12	7 (4)	15	32 : 43	28
15. Spartak (Subotica)	34	11	7 (4)	16	30 : 39	26
16. Željezničar (Sarajevo)	34	12	4 (1)	18	34 : 49	25
17. Napredak (Kruševac)	34	11	5 (1)	18	42 : 59	23
18. Čelik (-6) (Zenica)	34	9	7 (5)	18	30 : 59	17

01. kolo	Sarajevo	0 : 0 (1 : 2)	Vojvodina
02. kolo	Vojvodina	2 : 0	Hajduk
03. kolo	Dinamo	1 : 1 (1 : 3)	Vojvodina
04. kolo	Vojvodina	3 : 1	Napredak
05. kolo	Osijek	3 : 1	Vojvodina
06. kolo	Vojvodina	2 : 0	Budućnost
07. kolo	Vardar	2 : 1	Vojvodina
08. kolo	Vojvodina	3 : 0	Rad
09. kolo	Crvena zvezda	3 : 1	Vojvodina
10. kolo	Vojvodina	1 : 0	Željezničar
11. kolo	Velež	0 : 1	Vojvodina
12. kolo	Vojvodina	0 : 0 (4 : 3)	Rijeka
13. kolo	Spartak	0 : 1	Vojvodina
14. kolo	Vojvodina	1 : 0	Radnički
15. kolo	Čelik	3 : 1	Vojvodina
16. kolo	Sloboda	1 : 1 (0 : 3)	Vojvodina
17. kolo	Vojvodina	3 : 2	Partizan
18. kolo	Vojvodina	1 : 2	Sarajevo
19. kolo	Hajduk	0 : 0 (2 : 4)	Vojvodina
20. kolo	Vojvodina	4 : 1	Dinamo
21. kolo	Napredak	1 : 2	Vojvodina
22. kolo	Vojvodina	2 : 1	Osijek
23. kolo	Budućnost	1 : 0	Vojvodina
24. kolo	Vojvodina	2 : 0	Vardar
25. kolo	Rad	1 : 1 (3 : 2)	Vojvodina
26. kolo	Vojvodina	3 : 1	Crvena zvezda
27. kolo	Željezničar	3 : 0	Vojvodina
28. kolo	Vojvodina	1 : 0	Velež
29. kolo	Rijeka	2 : 1	Vojvodina
30. kolo	Vojvodina	2 : 1	Spartak
31. kolo	Radnički	2 : 1	Vojvodina
32. kolo	Vojvodina	2 : 0	Čelik
33. kolo	Vojvodina	4 : 2	Sloboda
34. kolo	Partizan	4 : 1	Vojvodina

1.kolo, 7. avgust 1988.

Sarajevo, stadion na Koševu

Sudija: Kravić (Tuzla)

Gledalaca: 4.000

SARAJEVO 0 : 0

VOJVODINA

jedanaestercima

1 : 2

1	Lugušić	1	Maras
2	Bajić	2	Mijić
3	Raičković	3	Vujačić
4	Lazić	4	Milovac
5	Guzina	5	Kartalija
6	Nedić	6	Marković
7	Gluhačević	7	Mihajlović
8	Kuprešanin (Ljubičić)	8	Šapurić
9	Barnjak	9	Joksimović (Punišić)
10	Mulavdić (Jakovljević)	10	Šestić
11	B.Božović	11	Mijucić

Novi tim sa novim stručnim štabom već na samom startu imao je teško iskustvo. Nikada gostovanje na Koševu za Vojvodinu nije bio lak zadatak, a pogotovo se ne bi moglo reći da je za mnoge potpuno nepoznati sastav ispraćen u Sarajevo sa nadom da može izvući pozitivan rezultat.

Dogodilo se, međutim, ono što je malo ko očekivao - Vojvodina je boljim izvođenjem jedanaesteraca osvojila bod. Po opštim ocenama, sastav zasluđeno jer su crveo-beli borbenom i disciplinovanom igrom ispunili osnovni zadatak trenera Ljupka Petrovića da se domaćinu parira na svakom delu terena, da se na vreme osujete svi njegovi pokušaji da dođe do Marasove mreže, a tek potom, kada za to bude prilike, da se zapreti golmanu Sarajeva Lugušiću.

"Odigrali smo pametno i, čini mi se, bili bliži drugom bodu od Sarajeva. Mnogo nam je u psihološkom smislu značilo to što smo se sa prvog gostovanja vratili neporaženi" - kaže Ljupko Petrović.

U izveštajima sa utakmice zabeleženo je da je Vojvodina imala nekoliko šansi iz kontranapada, a najbliži da savladaju protivničkog golmana bili su Šapurić na samom početku utakmice, posle odličnog proigravanja Mijića i Mijucić pred kraj, kada ga je rukom oborio Lazić i tako sprečio da se upiše u listu strelaca. Sigurnim intervencijama istakao se golman Čedo Maras, koji je odbranio vrlo opasne udarce Barnjaka u prvom delu i Gluhačevića u nastavku.

Tadašnji tehnički direktor Milorad Kosanović seća se još jednog detalja:

"U poluvremenu utakmice Svetozar Vujović legenda sarajevskog fudbala, prišao mi je i iskreno priznao: "Bolji ste. Imate strašan tim. Ko ti je onaj mali Mihajlović?" Budući da sam najvećim delom ja uradio selekciju igrača, moram da priznam da su mi prijali komplimenti takvog poznavaoća fudbala kakav je bio Svetozar Vujović".

Vojvodina je bila uspešnija sa "bele tačke". Pravi kuriozitet predstavlja podatak da prvih

pet jedanaesteraca nije realizovano, tri za Sarajevo i dva za Vojvodinu. Za osvojeni bod bilo je dovoljno da su precizni izvođači za VOjvodinu bili Punišić i Šestić. Od domaćih fudbalera samo je Raičković pogodio mrežu.

2.kolo, 14. avgust 1988.

Novi Sad, stadion Vojvodine

Sudija: Mandić (Zenica)

Gledalaca: 12.000

Strelci: 1:0 Mihajlović (24), 2:0 Punišić (85)

VOJVODINA 2 : 0

HAJDUK

1	Maras	1	Pralija
2	Mijić	2	Tošić
3	Vujačić	3	Dražić
4	Milovac	4	Tipurić
5	Kartalija (Marković)	5	Jerkan
6	Tanjga	6	Pejović
7	Mihajlović	7	Štimac
8	Šapurić	8	Karačić
9	Joksimović	9	Alar (Jelavić)
10	Šestić	10	Gračan (Krstović)
11	Mijucić (Punišić)	11	Bokšić

Hajduk je u Novi Sad doputovao kao jedan od glavnih kandidata za titulu. Trener Pero Nadoveza prepotentno je najavio da njegov tim ide na pobjedu u meču sa Vojvodinom.

"Dan pre utakmice posetio sam rukovodstvo Hajduka u hotelu na Petrovaradinskoj tvrđavi. Bili su veliki optimisti u pogledu ishoda meča. Istina, biranim rečima su govorili samo o Milošu Šestiću, ponešto znali i o Siniši Mihajloviću kao omladinskom reprezentativcu, ali imena ostalih naših igrača nisu im ništa značila. Uverio sam se Hajduk nas je potcenio" - seća se Milorad Kosanović.

Na terenu je, međutim bilo drugačije. Fudbaleri Vojvodine odvažni i beskompromisni, Hajdukove "vedete" kao - miševi. Nigde ih nije bilo.

Da će Hajduk stradati u Novom Sadu najavili su već prvi minuti utakmice. Najpre je u 17. minutu, na centaršut Mijucića, Joksimović zahvatio loptu glavom i pogodio prečku, da bi tri minuta kasnije Mijucić pogodio stativu, a odbijenu loptu Milovac nije uspeo da pošalje u praznu mrežu.

Tako furiozan početak Novosađana ipak je rezultirao u 24. minutu. Siniša Mihajlović, u to vreme samo veliki talenat koji je stigao iz Borova, predstavio se navijačima Vojvodine na vrlo ubedljiv način. U brišućem naletu prema голу Pralije on je najpre prosto "pregazio" četvoricu Hajdukovih igrača i onda neodbranljivo poslao loptu u mrežu.

"Šutirao sam sa 20-tak metara. Ne znam da li bi lopta završila u mreži da nije zakačila Jerkana, prevarila golmana Hajduka Praliju i završila iza njegovih leđa" - opisuje svoj prvi prvenstveni gol u dresu Vojvodine Siniša Mihajlović, najbolji pojedinac na terenu u ovom derbiju. U prvom poluvremenu Hajduk je samo jedanput opasno zapretio Marasu. Dogodilo se to u 26. minutu: Gračan je dugom loptom uposlio Bokšića, koji je pokušao da lobuje istrčalog Marasa, ali nije bio dovoljno precizan, pa je Maras krajnjim naporom skrenuo loptu u kornjer.

Do drugog pogotka Punišića u 85. minutu, još dva puta je Maras zaslužio aplauze na

"otvorenoj sceni". Najpre kada je zaustavio udarac Pejovića (56. minut), a drugi put kada je opasan šut Štimca skrenuo u kornjer (68. minut). Između te dve Hajdukove šanse Marković je bio u sjajnoj situaciji da reši pitanje pobednika, ali u odsutnom trenutku nije imao dovoljno koncentracije za precizan šut, da bi pet minuta pre kraja sudbinu Splitsana zapečatio Punišić. Posle majstorske kombinacije sa Šestićem i Joksimovićem, Punišić se "prošetao" kroz odbranu gostiju i na efektan način matirao Praliju.

U poslednjih pet minuta Hajduk se panično branio i samo ga je sreća spasla ubedljivijeg poraza. Sa ova dva boda Vojvodina je posle drugog kola izbila na prvo mesto.

3. kolo, 21. avgust 1988.

Zagreb, stadion u Maksimiru

Sudija: Abdulahu (Novi Pazar)

Gledalaca: 8.000

Strelci: 1:0 Čapljić (35) iz jedanaesterca, 1:1 Mijucić (85)

DINAMO 1 : 1

VOJVODINA

jedanaesterci

1 : 3

1	Ladić	1	Maras
2	Cupan	2	Mijić
3	Preljević	3	Vujačić
4	Kasalo	4	Milovac
5	Čapljić	5	Zovko
6	Matić (Panadić)	6	Marković (Mijucić)
7	Besek	7	Siniša Mihajlović
8	Prskalo	8	Šapurić
9	Radmilo Mihajlović	9	Joksimović
10	Škerjanc	10	Šestić (Vorkapić)
11	Deverić	11	Popović

Posle trijumfa u derbiju sa Hajdukom, na redu je bio još jedan težak meč, gostovanje u Zagrebu. Ljupko Petrović se seća jednog razgovora sa najiskusnijim igračem, Milošem Šestićem:

"Ohrabren igrom i pobedom nad Splićanima, Šele mi je rekao da ćemo sigurno biti jesenji šampioni ako u Zagrebu osvojimo bod ili dva. Nisam znao šta da mu odgovorim".

Vojvodina je pokušala da se favorizovanom Dinamu suprotstavi hrabrom igrom, ali odbrana je poklekla već posle pola sata igre. Sudija Abdulahu iz Novog Pazara je u 35. minutu dosudio jedanaesterac za domaćine, koji je Čapljić pretvorio u gol.

"Dinamo nam do tada ništa nije mogao i Abdulahu je onda odlučio da mu pomogne. Radilo se zapravo o prekršaju za nas, jer je u pitanju bio klasičan "don", ali Abdulahu je pokazao na "belu tačku". Bio sam u šoku. Nisam mogao da verujem da sudija do te mere može da bude pristrasan".

Milorad Kosanović potom prepričava događaj koji je, tvrdi, bitno uticao na razvoj situacije u drugom poluvremenu:

"Revoltiran zbog tog jedanaesterca, u poluvremenu sam burno protestovao kod Abdulahua. Bio sam spreman da ga i fizički napadnem, ali su me milicioneri sprečili u tome. Ipak, ovaj incident nije ostao bez efekta. U drugom poluvremenu Abdulahu je "okrenuo ploču" i do kraja sudio pošteno".

Dinamo je na sve načine nastojao da sačuva poklonjeno minimalno vodstvo i Ljupko Petrović je osetio da njegov tim ima šansu da izjednači:

"Petnaestak minuta pre kraja umesto Markovića u igru sam ubacio Mijucića. Računao sam na njegovu brzinu, da u trenucima kada Dinamove igrače hvata

umor, sa Mijucićem i Vorkapićem dobijemo "faktor iznenađenja" u kontranapadu".

I nije se prevario. Pet minuta pre kraja Mijucić je izjednačio. Joksimović je posebno zaslužan za taj vredan gol. Oduzeo je loptu ispred Dinamove klupe, Potom u silovitom naletu pretrčao 30-40 metara i onda centrirao. Vorkapić je "povukao" na "prvu" stativu i propustio loptu Mijuciću na "drugoj". Tako je Dinamova odbrana prevarena, a Mijucić je bio i dovoljno budan i pribran da iz neposredne blizine savlada Ladića.

Zoran Mijucić je u ovoj utakmici bio fatalan za Dinamo. Pored Toga što je postigao izjednačujući pogodak u 85. minutu, on je prilikom izvođenja jedanaesteraca, poslednje serije presudio da bod pripadne Vojvodini.

4.kolo, 28. avgust 1988.

Novi Sad, gradski stadion

Sudija: Zuber (Bačka Topola)

Gledalaca: 9.000

Strelci: 1:0 Mihajlović (57) iz jedanaesterca, 2:0 Mijucić (65), 3:0 Šestić (84), 3:1 Zovko (89)-autogol

VOJVODINA 3 : 1

NAPREDAK

1	Maras	1	Jovanović
2	Mijić	2	Jokić
3	Vujačić (Popović)	3	Joksić
4	Milovac	4	Sakić
5	Zovko	5	Milutinović
6	Marković (Jokanović)	6	Janković
7	Mihajlović	7	Filipović
8	Šapurić	8	Kojičić
9	Joksimović	9	Gunev (Marjanović)
10	Šestić	10	Jezdimirović (Čula)
11	Mijucić	11	Radivojević

Posle pobeđe nad Hajdukom i boda osvojenog u Maksimiru Vojvodina kao veliki favorit na svom terenu dočekala je Napredak. Kruševljani su, po svim prognozama bili autsajderi, unapred prežaljani i osuđeni na rezultatsku katastrofu. Ništa se u fudbalu ne plaća tako skupo kao preterana samouverenost.

"Niko nas u ovom prvenstvu nije "razbio" kao Napredak u prvom poluvremenu" - priznaje "tehniko" Milorad Kosanović. **"Istina, taj period igre je završen bez golova, ali po svemu što su prikazali i po šansama koje su imali gosti su mogli da vode sa 3:0"**.

Posle serije uspešnih rezultata, pogotovo u dva derbija sa Hajdukom i Dinamom, ovaj meč je privukao veliku pažnju navijača Vojvodine. Svi su došli sa istom željom - da prisustvuju egzibicionoj pobeđi tima Ljupka Petrovića, ali su umesto toga u prvih 45 minuta doživeli veliko razočarenje. Dok je golman Kruševljana Jovanović bio besposlen, njegov kolega na drugoj strani Čedo Maras je morao da spasava svoje drugove. U dva navrata, posle projektila Kojičića i Jokića, Maras je bravuroznim intervencijama sprečio da se mreža iza njegovih leđa zatrese. Za to vreme fudbaleri Vojvodine, naročito oni u manevru, prosto su se nadmetali ko će biti konfuzniji. Možda je prelomni momenat bio u 44. minutu. Prvotimac napretka Sakić, koji je već bio javno opomenut zbog nepropisnog starta, ponovo je na grub nači zaustavio Mijucića, pa ga je sudija Zuber isključio. Sa igračem manje, Napredak je u drugom poluvremenu doživeo slom.

Serija je otvorena u 57. minutu kada je, posle sudara Filipovića i Šestića, sudija Zuber pokazao na "belu tačku".

"Tražio sam da ja šutiram, bio sam uveren da ne mogu promašiti. Međutim, ubrzo sam se pokajao. Napretkov gol odjedanput mi se činio mali kao kutija šibica, a golman Jovanović velik kao soliter. Znao sam, ako ne budem pucao i jako i precizno - nema ništa od vođstva. Zato sam zapeo svom snagom, lopta se zakoprčala u "maloj mreži". Čini mi se da taj penal ne bi odbranila ni dva golmana" - kaže strelac iz jedanaesterca Siniša Mihajlović.

Napredak je u 65. minutu postigao pogodak, ali ga Zuber, na intervenciju svog pomoćnika Uroševića iz Prištine, nije priznao, da bi onda Mijucić solo-prodorom rešio sve dileme oko pobednika i povisio na 2:0.

Trener Kruševljana Milosavljević, koji je prilikom dosuđenog jedanaesterca za Vojvodinu sprečio svoje revoltirane igrače da napuste teren, prigovorio je nešto Zuberu i ovaj ga je zbog toga udalji sa klupe.

Sve nade gostiju pokopao je treći gol Miloša Šestića, posle lepe kombinacije sa Joksimovićem.

Napredak je počasni pogodak postigao minut pre kraja, kada je Čula šutirao, a Zovko pogodio vlastitu mrežu.

5.kolo, 4. septembar 1988.

Osijek, stadion u Gradskom vrtu

Sudija: Stojanovski (Skoplje)

Gledalaca: 5.000

Strelci: 0:1 Joksimović (40), 1:1 Kostić (57), 2:1 Šuker (65), 3:1 Džeko (70)

OSIJEK 3 : 1

VOJVODINA

1	Žitnjak	1	Maras
2	Miličević	2	Mijić
3	Kostić	3	Popović
4	Maričić	4	Milovac (Vorkapić)
5	Janković	5	Zovko
6	Lukić	6	Marković
7	Džeko	7	Mihajlović
8	Pakasin (Vida)	8	Šapurić
9	Šuker	9	Joksimović
10	Duspara	10	Punišić (Muhić)
11	Štajnbrikner (Jerković)	11	Mijucić

Vojvodina, neporažena i vodeća na tabeli, a Osijek, kao bivši klub Ljupka Petrovića, posebno motivisan i po sastavu dovoljno jak da lideru nanese prvi prvenstveni poraz. Šta će odlučiti? Čiji su motivi jači?

"Znali smo da nas očekuje meč sa puno iskušenja, pa je trener Petrović, budući da je odlično poznao kvalitete Osijeka, sve učinio, kako bi se tim što bolje pripremio za ono što ga je očekivalo na ovom teškom gostovanju". Tehnički direktor Milorad Kosanović seća se još jednog važnog detalja uoči ove utakmice: **"Bili smo u karantinu u Vukovaru. Na dan utakmice, Ljupko i ja smo se dogovorili kako da se izvede jedna kombinacija u prekidu igre. I baš je bilo kako smo želeli. Pet minuta pre odlaska na odmor, dosuđen je slobodan udarac za nas, iskosa, sa leve strane".**

Sve je bilo dogovoreno, i ko će nabaciti, i ko će gde stajati. Joksimovićevo mesto je bilo na ivici kaznenog prostora, odprilike, po sredini Osijekovog gola. Četvorica igrača Vojvodine stali su udesno od njega, na "drugoju stativi". Kada je Siniša Mihajlović krenuo da nabaci svi njegovi saigrači su po dogovoru krenuli na "prvu" stativu, a Joksimović je u mestu napravio pun krug i potpuno sam na surotnoj strani, samo sedam-osam metara od mreže Osijeka dočekaoptu. Sve je izvedeno besprekorno, domaći igrači su naseli, pa je Joksimoviću ostalo da lako obavi najvažniji deo posla, da loptu pošalje pored nemoćnog Žitnjaka. Tim pogotkom Vojvodina je krunisala svoju izvanrednu igru u prvom poluvremenu. Drugo poluvreme je donelo veliki i potpuno neočekivani preokret. Vojvodina je napadala, a Osijek je davao golove.

"Neverovatno, to je jedna od najčudnijih utakmica koju sam video. Osijek nas je prosto nokautirao. I to iz kontranapada! Da stvar bude još gora, kod 1:0 za nas, imali smo još dve sjajne šanse, ali Joksimović i Mijucić nisu iskoristili ono što se činilo da je teže promašiti nego pogoditi". - priseća se prvog prvenstvenog poraza Milorad Kosanović.

Poraz u Osijeku posebno je teško pao Ljupku Petroviću, koji se posle utakmice nije sa ekipom vratio u Novi Sad, već je u svom osiječkom stanu do jutra, ko zna koliko puta,

premotavao kasetu sa snimkom šokantnog poraza svojih izabranika.

"Kao što u svakom zlu ima dobrog, tako je i taj poraz doneo jedan značajan kapital za tim Vojvodine. "Rodio" se jedan veliki igrač u čije kvalitete je tada malo ko verovao - Slaviša Jokanović. U noći kada sam dva puta odgledao snimak meča sa Osijekom, doneo sam odluku da umesto, do tada, standardnog Dragana Markovića, šansu pružim Jokanoviću. taj moj potez pokazaće se, bio je od velikog značaja i za Vojvodinu i za Slavišu Jokanovića".

6.kolo, 10. septembar 1988.

Novi Sad, stadion Vojvodine

Sudija: Komadinić (Beograd)

Gledalaca: 7.000

Strelci: 1:0 Joksimović (37), 2:0 Joksimović (74)

VOJVODINA 2 : 0

BUDUĆNOST

1	Maras	1	Leković
2	Mijić	2	B.Drobnjak
3	Vujačić	3	Stanisavljević
4	Tanjga	4	M.Božović
5	Zovko	5	Vlahović
6	Jokanović (Punišić)	6	Ćalov
7	Mihajlović	7	Mirotić (A.Drobnjak)
8	Šapurić	8	Tatar
9	Joksimović	9	Škara
10	Šestić	10	Mijatović
11	Muhić (Vorkapić)	11	Mugoša (Ž.Božović)

Kakve posledice će ostaviti prvi poraz u Osijeku? Osnovni zadatak Ljupka Petrovića i njegovih saradnika je bio da ekipa što pre zaboravi taj, po mnogo čemu, čudni neuspeh i da se što bolje pripremi za susret sa Budućnošću. Upravo u ovom slučaju Miloš Šestić i drugovi su polagali svojevrstan ispit zrelosti, jer je ključno bilo da se ekipa brzo oporavi i vrati svom pobedonosnom hodu.

Ako je i bilo izvesnih sumnji, sve su na ubedljiv način nestale posle nove pobede nad Titograđanima, koji su se favorizovanom domaćinu suprotstavili već na poznat način - klasičnim "bunkerom". Ovu utakmicu obeležila su dva igrača Vojvodine. Miloš Šestić i Dejan Joksimović. Prvi je bio osnovna pokretačka snaga i inspirator svih napada, a drugi nepogrešivi egzekutor, dvostruki strelac.

Utakmica u kojoj je golman Maras praktično bio bez posla Vojvodina je apsolutno dominirala, ali je pobedu posle vođstva iz prvog poluvremena, osigurala tek 15-tak minuta pre kraja. Glavni posao za strelca Joksimovića obavio je Šestić na sebi svojstven način: prošetao se kroz odbranu Budućnosti, gubio je i ponovo osvajao loptu, da bi na kraju konačno dodao loptu Joksimoviću, i tako mu omogućio da stavi tačku na ovu, u psihološkom smislu, vrlo važnu pobedu Vojvodine.

U ovoj utakmici u timu Vojvodine pojavila su se dva nova igrača: Miroslav Tanjga i Slaviša Jokanović. Jokanović je dobio šansu da odigra 25 minuta u poslednjem meču u Novom Sadu sa Napretkom, a posle poraza u Osijeku odlukom Ljupka Petrovića iz tima je definitivno istisnuo iskusnog Markovića.

"Na prvom treningu posle gostovanja u Osijeku rekao sam Jokanoviću da će igrati u susretu sa Titograđanima. I do tada je na treninzima bio vrlo agilan i vredan, ali želeo sam da se posebno spremi jer je za mladog fudbalera vrlo važno kako će odigrati prvu utakmicu u startnoj postavi. Jokanović je protiv Budućnosti apsolutno ispunio sve što se tražilo od njega" - kaže Ljupko Petrović, koji je imao vrlo važnu ulogu u razvojnom putu Slaviše Jokanovića.

I Miroslav Tanjga je kao debitant pred novosadskom publikom dokazao da zaslužuje

dres prvotimca. Gledaocima su u sećanju ostali Tanjgini "nebeski" skokovi zahvaljujući kojima je dobio sve duele sa titogradskim fudbalerima. Dakle, sa ulaskom u tim Tanjge i Jkanovića Vojvodina je dobila dvojicu pouzdanih prvotimaca, buduće članove najstandardnije postave u šampionskoj sezoni.

7.kolo, 23. novembar 1988.

Skoplje, Gradski stadion

Sudija: Martun (Laško)

Gledalaca: 4.000

Strelci: 1:0 Trajanovski (15) jedanaesterac, 1:1 Vujačić (34), 2:1 Simovski (41)

VARDAR 2 : 1

VOJVODINA

1	Ilić	1	Maras
2	Stanojković	2	Mijić
3	Spasovski	3	Vujačić
4	Kanatlarovski	4	Šapurić (Gaćeša)
5	Babunski	5	Kartalija
6	Markovski	6	Tanjga
7	Trajanovski (Naumovski)	7	Hajdić
8	Simovski	8	Popović
9	Petrov	9	Vorkapić (Muhić)
10	Savevski	10	Šestić
11	Džipunov	11	Mijucić

Na gostovanju u Skoplju, na zaostalu utakmicu 7.kola, Vojvodina je otputovala kao lider na tabeli i, prema tome, sa realnim šansama da ostane neporažena. To se pred tim Ljupka Petrovića ipak nije moglo postaviti kao imperativni zadatak, jer je Vardaru suprotstavljen "šaren" tim. Zbog povreda i žutih kartona izostali su Mihajlović, Punišić, Jokanović i Joksimović, igrači koji su do tada bili standardni prvotimci.

Uprkos tome, Vojvodina se upustila u otvorenu borbu sa Vardarom, timom koji je po pravilu odlično igrao na domaćem terenu i koji je sa velikom željom za pobedom ušao u meč s prvoplasiranim na tabeli. U prvom poluvremenu postignuta su tri gola, dva u mreži Novosađana i jedan u Vardarovoj mreži, što je bio i konačan rezultat. Da to bude baš tako, da Vardar pobedi sa 2:1 u redovima poraženog tima svi ističu sudiju Martuna iz Laškog, koji bi zbog jedne odluke trebalo da se nađe u antologiji fudbalskih apsurdna. O čemu se radi?

"U toku je bio poslednji minut. Mi smo izveli napad koji je, to se videlo, bio vrlo opasan za gol Vardara. Ta akcija završena je tako što se Jokanović našao u povoljnoj situaciji i neoklevajući uputio loptu u praznu mrežu. Međutim, u momentu kada je on udario loptu i kada je ona krenula u gol Vardara, Martun je odsvirao kraj! Sve je bilo uzalud. Lopta je završila u mreži, ali sudija nije priznao gol jer je ranije, valjda ne duže od stotog dela sekunde, odsvirao kraj. Nikada tako nešto nisam ni video ni čuo. To je najveća sudijska krađa koju sam doživeo i kao igrač i kao trener".

Ljupko Petrović, prepričavajući taj detalj ne krije da je Martuna ispratio do svlačionice uz najružnije uvrede, ali sudija sa toliko "putera na glavi" otrpeo je sve, zadovoljan što je odlučio pobednika i to još na način najbolniji za poražene. No, bez obzira na gorko skopsko iskustvo u Vojvodini nisu dozvolili da ih to poljulja, da ta sudijska krađa pokoleba igrača. I stručni štab u nameri da na kraju jesenjeg dela prvenstva prvi prođu kroz cilj.

"Posle tog poraza najvažnije je bilo da u narednom susretu sa nižim Radničkim u Novom Sadu budemo kompletni i da zabeležimo planiranu pobedu.

Čini mi se da nas je ono što smo doživeli u Skoplju dodatno motivisalo da svima dokažemo da imamo najbolji tim" - kaže Milorad Kosanović.

8.kolo, 25. septembar 1988.

Novi Sad, stadion Vojvodine

Sudija: Mamić (Bjelovar)

Gledalaca: 8.000

Strelci: 1:0 Mihajlović (5), 2:0 Šestić (15), 3:0 Mijucić (57)

VOJVODINA 3 : 0

RAD

1	Maras	1	Savić
2	Mijić	2	Kuzmanovski
3	Vujačić	3	Đurović
4	Milovac	4	Đoinčević
5	Kartalija	5	Ajder
6	Marković (Punišić)	6	Drzić
7	Mihajlović	7	Arsenijević
8	Jokamović	8	Jovanović (Stavrić)
9	Joksimović	9	Gogić
10	Šestić	10	Jeftović
11	Mijucić (Dakić)	11	Aničić (Ivanović)

Gostovanje Rada u Novom Sadu očekivalo se sa posebnim interesovanjem. Vojvodina je svoje mogućnosti i ambicije potvrdila u dosadašnjim utakmicama, a Rad je bio još ubedljiviji: vodeći na tabeli, do ovog kola neporažen. Upravo zbog te činjenice, "građevinari" su u Novi Sad stigli uvereni da će u ovom derbiju ostati neporaženi.

Međutim, nade gostiju raspršile su se vrlo brzo, već posle petnaestak minuta igre bilo je 2:0 za Vojvodinu. Mrežu Beograđana načeo je Siniša Mihajlović u petom minutu. Izveo je slobodan udarac sa desne strane, ni dovoljno precizno, ni snažno kako on to inače ume, pa se činilo da će lopta završiti u naručju golmana Savića, ali nije bilo tako. Možda je čuvar mreže Beograđana potcenio tu loptu i dogodilo se po njega najgore: ona mu je prošla kroz ruke, potom između nogu i zakoprčala se u mreži!

Od ovog šoka na samom početku derbija Beograđani se nisu lako oporavili, ubrzo su još jedanput kapitulirali. Za to se pobrinuo vrlo raspoloženi vetera Miloš Šestić. On je u 15. minutu krenuo u karakterističan solo-prodor: jedna prepreka, druga, treća... Šestić, koji inače voli da se zabavlja na takav način ovog puta prekratio je muke fudbalerima Rada poslavši loptu u Savićevu mrežu. To je već ličilo na pravi fudbalski nokaut od kojeg se Beograđani nisu oporavili do kraja utakmice.

Razigrana Vojvodina, predvođena posebno nadahnutim Milošem Šestićem, priredila je u ovom derbiju pravu egzibiciju. Bilo je još dosta šansi da se Radu nanese prava katastrofa, ali je iskorištena samo jedna. Golman Savić kapitulirao je u 57. minutu, opet dobrim delom svojom krivicom. Joksimović je bio u silovitom naletu po desnoj strani, a čuvar mreže "građevinara", u nameri da preseče akciju, istrčao je daleko van svog gola. Joksimoviću je, u situaciji kada je Radova mreža bila prazna, ostalo samo da posluži Mijucića na suprotnoj strani, a ovaj da zapečati sudbinu, inače pre utakmice prepotentnih Beograđana.

Ljupko Petović hvali učinak svih igrača u ovom derbiju, ali posebno ističe jednog: "Jokanović je odigrao kao da iza sebe ima nekoliko prvoligaških sezona. Veliku borbu vodio je sa Drzićem i na superioran način je rešio u svoju korist. Drzić je to, razume se, teško prihvatio, ali morao je da prizna da je u ovom dvoboju bio bez šansi. Definitivno

mi je bilo jasno da smo u Slaviši Jokanoviću dobili igrača kapitalne vrednosti.

Drugom uzastopnom pobedom na svom terenu, Vojvodina se sasvim učvrstila na vrhu tabele i istakla kandidaturu za šampiona jeseni.

9.kolo, 2. oktobar 1988.

Beograd, stadion Marakana

Sudija: Nikolić (Ljubljana)

Gledalaca: 15.000

Strelci: 1:0 Bursać (29), 2:0 Stojković (77), 2:1 Jokanović (82), 3:1 Lukić (87)

CRVENA ZVEZDA 3 : 1

VOJVODINA

1	Stojanović	1	Maras
2	Jurić	2	Gaćeša
3	Vasilijević	3	Vujačić
4	Šabanadžović	4	Tanjga
5	Radovanović	5	Kartalija
6	Dimitrijević	6	Šapurić (Dakić)
7	Prosinečki	7	Mihajlović (Mijucić)
8	Đurović	8	Jokanović
9	Bursać	9	Joksimović
10	Stojković	10	Šestić
11	Mrkela (Lukić)	11	Punišić

Posle pobede na svom terenu, Vojvodini je kao drugoplasiranom timu na tabeli predstojalo gostovanje na Marakani. Iako je Crvena zvezda bila ozbiljno uzdrmana zbog tri uzastopna poraza, ipak je to za Novosađane bilo posebno iskušenje. Trenutna forma ne može da izbriše komplekse stvarane godinama.

"Nije postojao ni jedan razlog da ovu utakmicu odigramo u grču, ali dogodilo se upravo to. Vojvodina se i ovog puta pred beogradskom publikom predstavila kao mali, preplašeni tim, bez dovoljno vere u sebe i mogućnost da iznenadi domaćina" - kaže tehniko Milorad Kosanović.

U takvim okolnostima Crvenoj zvezdi bilo je dovoljno samo pola sata igre da načne mrežu Čede Marasa. Pre toga, Vojvodina je dva puta zapretila preko Šestića i Jokanovića, a domaćin preko Dimitrijevića, da bi onda, u periodu ravnopravne igre, Crvena zvezda ipak povel. Jurić je u 29. minutu presekao napad Vojvodine i odmah uposlio Prosinečkog. Usledio je prodor i centaršut prema Bursaću. U prvom momentu izgledalo je da je golgeter Beograđana upropastio ovu šansu, ali je potom iz vrlo teške situacije, praktično iz mrtvog ugla, uspeo da postigne vrlo efektan gol.

Vojvodina je do odmora imala šansu da izjednači, u naletu je bio ofanzivni Vujačić, ali za više od pretnje, baš kao i u 65. minutu Šestić, danas slabi Novosađani nisu bili sposobni. I ceh su morali da plate. Bursać je u 77. minutu omogućio Stojkoviću da se upiše u listu strelaca, pa je posle 2:0 za Crvenu zvezdu bilo jasno da je pitanje pobednika u ovom derbiju rešeno. Istina Jokanović je u 82. minutu uspeo da smanji na 2:1, ali je tri minuta pre kraja Lukić postavio konačan rezultat 3:1 za Beograđane. Poraz ubedljiv, više izražen rezultatom nego odnosom snaga na terenu, posle kojeg je Vojvodina sa drugog pala na treće mesto, izjednačena sa Veležom (10 bodova), ali sa bodom manje u odnosu na vodeći Rad. Opasna je bila pratnja, jer su sa bodom zaostatka treću poziciju Vojvodine ugrožavali Dinamo, Hajduk i Osijek.

"Mi još uvek nismo verovali da se možemo boriti za titulu i zato ovaj poraz na Marakani nije ostavio traga. Jednostavno, doživeli smo to kao slab dan."

Nastavili smo da radimo mirno, ne opterećujući se situacijom na tabeli" - kaže Ljupko Petrović.

Mora se međutim priznati da je 1:3 u derbiju sa Crvenom Zvezdom ipak bilo razočarenje za navijače Vojvodine, koji su priželjkivali da ovaj tim, koji je najavio velike mogućnosti, konačno razbije kompleks beogradskih gostovanja. Vojvodina je i dalje bila visoko plasirana, ali prve sumnje su se ipak pojavile.

10.kolo, 9. oktobar 1988.

Novi Sad, stadion Vojvodine

Sudija: Folić (Titograd)

Gledalaca: 5.000

Strelac: 1:0 Vujačić (4)

VOJVODINA 1 : 0

ŽELJEZNIČAR

1	Maras	1	Škrba
2	Mijić	2	Katana
3	Vujačić	3	Komšić
4	Tanjga	4	Štilić
5	Kartalija	5	Hadžialagić
6	Jokanović	6	Pavlović
7	Mihajlović	7	Bahtić (Stojanović)
8	Punišić	8	Slišković
9	Joksimović (Dakić)	9	Simić
10	Šestić	10	Đurić (Vujičević)
11	Mijucić (Šapurić)	11	Nikić

Željezničar je u Novi Sad stigao kao autsajder, sa samo jednom pobedom u proteklih devet kola. Bez obzira što je Vojvodina u prethodnom kolu doživela ubedljiv poraz na Marakani i još prikazala vrlo bledu igru, ipak je u redovima domaćina vladala naglašena optimistička atmosfera, uz verovanje da je begradsko izdanje bilo samo prolazna slabost.

Početak utakmice išao je u prilog onima koji su bili sigurni da su Sarajlije bez šansi. Već u 4. minutu Budimir Vujačić je postigao efekatan gol. Osokoljeni brzim vođstvom, domaćini su nastavili sa žestokom ofanzivom još dvadesetak minuta i onda stali. Usledila je potom potpuna dominacija Željezničara koja je potrajala do kraja utakmice i koja, samo zahvaljujući spletu sretnih okolnosti po Novosađane, nije donela zasluženi rezultatski preokret.

"Niko nas u Novom Sadu nije rasturio kao Željezničar. Da nismo imali na голу Čedu Marasa koji je u dva-tri navrata na čudesan način sačuvao svoju mrežu, bodovi bi sigurno otišli u Sarajevo" - priznaje Milorad Kosanović.

Šta se dogodilo u redovima Vojvodine? Da li je nova slaba partija usledila kao posledica poraza od Crvene zvezde.

Trener Ljupko Petrović misli drugačije: **"Nije tim pao zbog neuspeha u derbiju sa Zvezdom, već je on tu tendenciju najavio i u Beogradu. Dakle radilo se o nastavku krize, koja je, ako je ne zaustavimo blagovremeno, pretila da pokvari sve što smo postigli u prvom delu jesenje polusezone"**.

Za razliku od onoga što je u poslednja dva kola prikazala na terenu, situacija je na tabeli bila više nego povoljna. Sa dva boda iz meča sa Željezničarom, tim Ljupka Petrovića je ponovo izbio na prvo mesto. Drugoplasirani Rad je takođe imao 12 bodova, ali je prvu poziciju morao da prepusti Novosađanima koji su imali bolju gol-razliku. Pored Rada, tu su bili još i Dinamo i Hajduk sa 11 bodova, Velež sa 10 i Partizan sa 9 bodova. U takvoj konkurenciji svaki kiks se skupo plaća.

"Mi smo bili svesni svih opasnosti, pa nam je borba za najviši plasman bila u prvom planu, često i na uštrb lepote u igri. Primer za to je upravo meč sa Željezničarom. Posle prvog poluvremena u kojem smo vodili sa 1:0, ali u kojem su nas gosti u svemu nadigrali, trener Petrović je od nas tražio da sve podredimo rezultatu. Rekao je neka publika zviždi koliko hoće, najvažnije je da pobedimo" - kaže Dušan Mijić.

Takav izrazito takmičarski rezon svidelo se to nekome ili ne, bio je ispravan, jer je jasno da se ne može "umirati u lepoti", a zanemariti bodove i borbu za najviši plasman.

11.kolo, 22. oktobar 1988.

Mostar, Stadion pod Bijelim bregom

Sudija: Šumić (Zagreb)

Gledalaca: 5.000

Strelac: 0:1 Vorkapić (40)

VELEŽ 0 : 1

VOJVODINA

1	Pudar	1	Maras
2	Hadžiabdić	2	Mijić
3	Šišić	3	Vujačić
4	Tufek	4	Šapurić
5	Rahimić	5	Kartalija
6	Jedvaj	6	Tanjga
7	Repak (Jurić)	7	Mihajlović
8	Gudelj	8	Jokanović
9	Kajtaz	9	Joksimović
10	Karabeg	10	Punišić (Popović)
11	Tuce	11	Vorkapić (Milovac)

S obzirom na vidljive slabosti i pad forme, za Vojvodinu je gostovanje u Mostaru bilo od presudnog značaja. Ili će tim, ako doživi poraz, početi da gubi stečenu poziciju, ili će eventualnim uspehom, napraviti još jedan veliki korak ka jesenjoj tituli. U prvenstvenoj pauzi, zbog obaveza prema reprezentaciji, Ljupko Petrović nije bio sa ekipom, a neki događaji bitno su narušili harmoniju među igračima.

Pre gostovanja u Mostaru, Vojvodina je odigrala prijateljsku utakmicu u Sremskoj Mitrovici. Tih dana kapiten Miloš Šestić je dobio primamljivu ponudu da pređe u engleski Leeds United, i nezadovoljan visinom obeštećenja koje je tražila Vojvodina u Sremskoj Mitrovici je napravio incident:

"Šestić je bio vrlo bitan igrač za nas, kapiten i vođa, ali bez obzira na sve nisam hteo da preko njegovog ispada pređem kao da se ništa nije dogodilo. U odsustvu Ljupka Petrovića, doneo sam odluku da Šestića odstranim iz ekipe, da ne putuje u Mostar" - kaže direktor Kosanović.

Ko će zameniti Miloša Šestića? Tu dilemu Ljupko Petrović, već po svom običaju nije hteo da donese sam.

"Prvo sam se posavetovao sa pomoćnikom Josipom Pirmajerom. On je predložio da Šestića zameni Ljubomir Vorkapić, hvaleći njegovu angažovanost i vredan rad na treninzima. Želeo sam da čujem mišljenje i Svetozara Šapurića, iskusnog igrača, jednog od najvažnijih u kompoziciji tima koju sam forsirao. I on je bio za Vorkapića. Te dve sugestije bile su vrlo bitne za moju odluku da u Mostaru umesto Šestića u timu bude Vorkapić".

Taj potez Ljupka Petrovića, pokazalo se, bio je od presudnog značaja da Vojvodina u Mostaru osvoji dva vredna boda. Strelac jedinog, pobedonosnog pogotka bio je upravo Ljubomir Vorkapić.

"Imali smo velikih problema u igri sa odličnim Veležom. Povelili smo 5 minuta pre kraja prvog poluvremena, pa smo se svim snagama branili do kraja"

utakmice. U drugom poluvremenu nisam imao snage da sedim na klupi. Otišao sam na tribine, ali na mesto sa kojeg se nije video teren. Samo po reakcijama navijača Veleža mogao sam da zaključim šta se događa" - priča Kosanović.

Pobedu u Mostaru Ljupko Petrović je ocenio kao vrlo važnu. Priznaje da je tek posle tog uspeha i sam počeo da veruje u mogućnost da njegov tim prvi deo prvenstva završi na prvom mestu.

"U Mostaru je trijumfovala naša borbenost, homogenost ekipe, disciplina u igri. Jokaović je uz strelca Vorkapića odigrao izvanredno. Potpuno je iz igre isključio Karabega kao i Mijić Tuća".

Posle ubedljivog poraza od Zvezde i posle tanke pobede protiv Željezničara u Novom Sadu, Vojvodina je sa dva boda osvojena u Mostaru stabilizovala svoje redove.

12.kolo, 30.oktobar 1988.

Novi Sad, stadion Vojvodine

Sudija: Jović (Split)

Gledalaca: 5.000

VOJVODINA 0 : 0

RIJEKA

jedanaesterci

4 : 3

1	Maras	1	Gabrić
2	Mijić	2	Romić
3	Vujačić	3	Rubčić
4	Šapurić	4	Peršon
5	Kartalija	5	Paliska
6	Tanjga	6	Dragutinović
7	Jokanović	7	Florijančić
8	Punišić (Mihajlović)	8	Mladenović
9	Joksimović (Dakić)	9	Ekmeščić (Kljajić)
10	Šestić	10	Valenčić
11	Vorkapić	11	Vujčić (Jahić)

Miloš Šestić nije dugo ispaštao zbog incidenta u Sremskoj Mitrovici. Izostao je u meču sa Veležom, ali je vraćen u tim za susret sa Rijekom, ekipom za koju se ne bi moglo reći da leži Vojvodini. Naime, u poslednje četiri godine u osam susreta Novosađani nisu uspeli da pobeđe Riječane, pa je zato stručni štab pažljivo pripremao ekipu za utakmicu koja, da nije te neugodne tradicije, ne bi trebalo da bude više od rutinskog zadatka.

Rijeka se branila "bunkerom" a u takvim okolnostima, ako nije "na vreme" povel, Vojvodina je imala velike probleme. Kao da se nisu sastali prvoplasirani i gost iza kojeg su na začelju bili samo Željezničar i Čelik.

U prvom poluvremenu, golman Riječana Gabrić bio je najzaslužniji što nije bilo golova. On je u 22. minutu sjajnom intervencijom zaustavio projektil Mijića sa 25 metara, da bi u 30. minutu Gabrić odbranio i udarac sa "bele tačke". Vorkapića je iskosa sa desne strane u svom kaznenom prostoru oborio Valenčić, pa je tako domaćin dobio priliku da konačno sruši "bunker" gostiju iz Rijeke. Međutim Svetozar Šapurić nije iskoristio jedanaesterac, njegov šut nije bio ni dovoljno jak ni precizan za vrlo dobrog Gabrića.

Da ovo nije bio dan Vojvodine potvrđuju i događaji iz drugog dela. Izuzev silovitog šuta Jokanovića sa ivice kaznenog prostora, koji je završio preko gola, lider na tabeli nije izveo ni jednu smislenu akciju. S druge strane, Rijeka se, kako se utakmica bližila kraju, sasvim oslobodila i vrlo lako se moglo dogoditi da priredi veliko iznenađenje, da u Novom Sadu osvoji "ceo plen". Što se to nije dogodilo gosti mogu da krive Palisku, a domaćini da zahvale svom golmanu Marasu. Dva puta je Paliska bio oči u oči sa Marasom, u 67. i 76. minutu, ali je oba puta domaći čuvar mreže iz tih dvoboja izašao kao pobednik.

Ako se na sve ovo doda da je prilikom izvođenja jedanaesteraca Čedo Maras odbranio udarce Jahića i Peršona, onda je razumljivo što svi u redovima Vojvodine za ovaj bod kao najzaslužnijeg ističu svog golmana. Posle ovog kola Vojvodina je sačuvala prvo mesto sa 15 bodova iz 11 susreta, na drugom mestu sa bodom manje bio je Hajduk, dok su po 13 bodova sakupili Dinamo i Rad.

13.kolo, 6. novembar 1988.

Subotica, Gradski stadion
Sudija: Dukovski (Skoplje)
Gledalaca: 8.000
Strelac: 0:1 Šestić (66)

SPARTAK 0 : 1

VOJVODINA

1	Varvodić	1	Maras
2	Sabo (Rafai)	2	Mijić
3	Simonovski	3	Vujačić
4	Vuković	4	Milovac
5	Arsić	5	Kartalija
6	Stanković	6	Popović
7	Ćosić	7	Mihajlović
8	Marenci	8	Punišić
9	Puhalak	9	Joksimović (Vorkapić)
10	Grcić (Urošević)	10	Šestić (Gaćeša)
11	Radojević	11	Jokanović/

Spartak je uvek sa posebnim motivom igrao protiv Vojvodine. Ovoga puta domaće je posebno stimulisalo to što je na klupi Novosađana sedeo Ljupko Petrović, pod čijim rukovodstvom je u prethodnoj sezoni Spartak izborio plasman u Prvu ligu. Sve to, kao i činjenica da su izostali Šapurić, Tanjga i Mijucić, ukazivala je da je pred Novosađanima teško gostovanje.

Meč na Spartakovom stadionu nije bio lep za gledanje, ali je bio vrlo uzbudljiv, u pojedinim trenucima čak i na granici incidenta. Sudija Dukovski iz Skoplja morao je da uloži dosta truda kako bi smirio strasti i aktore primorao na korektnu igru. Dodeljeno je ukupno osam kartona, 5 igračima Spartaka, 3 igračima Vojvodine, a domaćin je utakmicu završio sa devet igrača jer su Stanković (70.minut) i Simonovski (79.minut) isključeni zbog druge javne opomene.

Vojvodina je u ovoj utakmici delovala kao borbeniji i organizovaniji tim. Da Spartak na голу nije imao sjajnog Varvodića, Vojvodina bi povelala još u prvom poluvremenu. Naime, u 39. minutu Vujačić je izvanredno šutirao glavom u gornji levi ugao domaćinove mreže. Činilo se da je to neodbranljiv pogodak, ali je Varvodić zaplivao kroz vazduh i na efekatan način sprečio goste da dođu u zasluženno vođstvo.

Ako je Varvodić tom prilikom izveo pravi sportski podvig, u 66. minutu je morao da kapitulira. Na to ga je primorao Miloš Šestić pogotkom koji se retko viđa.

"Mihajlović je na polovini terena koja je pripadala nama oduzeo loptu odmah je prosledio meni. Osetio sam da je to prilika za solo-prodor i krenuo u dribling prema Spartakovom голу" - priča strelac Miloš Šestić.

Izgledalo je da se kapiten Novosađana upustio u avanturu sa minimalnim šansama da je završi uspešno. Ali, nije bilo tako. Šestić je savladao sve prepreke, a na kraju se poigrao i sa golmanom Varvodićem: zamahnuo je kao da će šutirati, subotički čuvar mreže se bacio u prazno, Šestić je sačekao da se Varvodić opruži na travi, a zatim lob-udarcem loptu poslao u praznu mrežu. Akcija prava šestićevska, pogodak u njegovom stilu. Da

sve bude još vrednije - Šestić je tim svojim golom presudio da Vojvodina pobedi.

Posle trijumfa u Subotici, Vojvodina se još više učvrstila na prvom mestu sa dva boda više od Dinama, Hajduka i Rada.

"Pobeda u Subotici je bila vrlo vredna. U prethodnom kolu smo na domaćem terenu podbacili u meču sa Rijekom i svi naši konkurenti su se potajno nadali novom kiks-u protiv Spartaka. Ali, prevarili su se. Vojvodina je imala tim koji se lako oporavljao od šokova i već na prvom narednom iskušenju nadoknađivao je ono što je propustio" - kaže Ljupko Petrović.

14.kolo, 27. novembar 1988.

Novi Sad, stadion Vojvodine
Sudija: Babarogić (Beograd)
Gledalaca: 4.000
Strelac: 1:0 Šestić (86)

VOJVODINA 1 : 0

RADNIČKI (N)

1	Maras	1	Pejić
2	Mijić	2	Milošević
3	Vujačić	3	Momčilović
4	Šapurić	4	Kuzmanović
5	Kartalija	5	Mitrović
6	Tanjga	6	Mladenović
7	Mihajlović	7	Jakšić
8	Jokamović (Punišić)	8	Rinčić (Alekić)
9	Joksimović	9	Antić
10	Šestić	10	Višnjic
11	Mijucić (Vorkapić)	11	Lukić

Samo četiri dana posle gostovanja u Skoplju, na redu je bio meč sa Radničkim iz Niša, protivnikom koji je uvek bio neugodan gost u Novom Sadu. Nišlije su se po pravilu branile "bunkerom" i ništa ih nije moglo naterati da od tog načina igre odustanu, da se otvore i tako dozvole više prostora na prilazima svom голу.

U utakmicu sa Radničkim Vojvodina je ušla u najačem sastavu, ali ni to nije pomoglo. Niški "recept" sa bunkerom doneo je puno glavobolje lideru na tabeli i njegovim navijačima, koji su po svaku cenu tražili pobjedu.

"To je bilo mučenje" - kaže Miroslav Tanjga. **"Nismo igrali dobro, ali smo zato uložili puno truda nicali nekako slomili otpor upornog i u čuvanju svoje mreže dobro organizovanog Radničkog"**.

Ipak niški "bunker" nije odoleo, srušen je četiri minute pre kraja. Šapurić je izveo kornar sa leve strane. Lopta je u visokom luku preletela sve igrače pred golom Nišlija i činilo se da je propala možda i poslednja šansa za domaćina da savlada Pejića. Međutim Šestić se iskrao svojim čuvarima i kao da je osetio šta će se dogoditi: utrčao je na "drugu" stativu, dočekao loptu na pravom mestu i samo postavio nogu. Mreža Nišlija se konačno zatresla.

Preostala četiri minuta igrao je sam Miloš Šestić protiv cele ekipe Radničkog. Najiskusniji fudbaler na terenu imao je solo tačku. Lopta je bila stalno kod njega. Dribling, prekršaj za Vojvodinu, lopta Šestiću, pa dribling, pa opet prekršaj za Vojvodinu, pa lopta Šestiću.... I tako sve dok sudija Babarogić nije odsvirao kraj.

"Mi jednostavno nismo znali da igramo protiv "bunkera". To kao da je bilo poznato fudbalerima Radničkog, koji praktično nisu prelazili na našu polovinu 90 minuta" - kaže Svetozar Šapurić, na toj utakmici uz strelca pobjedonosnog gola, najistaknutiji pojedinac u redovima Vojvodine.

15.kolo, 4. decembar 1988.

Zenica, Stadion Bilino polje

Sudija: Stepanović (Aleksinac)

Gledalaca: 4.000

Strelci: 1:0 Golubica (7), 2:0 Bolić (17), 2:1 Vorkapić (21), 3:1 Golubica (86)

ČELIK 3 : 1

VOJVODINA

1	Radović	1	Maras
2	Zukanović (Erak)	2	Mijić
3	Aleksić	3	Vujačić
4	Kuhinja	4	Milovac
5	Đurđević	5	Tanjga
6	Štrbac	6	Popović
7	Golubica	7	Mihajlović
8	Ratković	8	Punišić (Marković)
9	Nestorović (Milidrag)	9	Joksimović
10	Bolić	10	Jokanović (Muhić)
11	Fileš	11	Vorkapić

Promenljiva forma u poslednjih nekoliko kola kulminirala je u Zenici. Čelik je ubedljivo nadigrao lidera na tabeli, bila je to najslabija partija Vojvodine u jesenjem delu prvenstva. Da stvar po Novosađane bude još gora, Zeničani su bili poslednji na tabeli i malo ko je verovao da mogu deklasirati najozbiljnijeg kandidata za prvaka prvog dela prvenstva.

Izgleda da su na sličan način razmišljali i fudbaleri Vojvodine, koje iz sna preterane samouverenosti nije probudilo ni ekspresno vođstvo domaćina. Već u 7. minutu Golubica je najavio veliko iznenađenje. Akciju Zeničana Zukanović je okončao centaršutom pred gol Marasa, gde se najbolje snašao Golubica i loptu skrenuo u mrežu.

Dominacija Čelika nastavila se i posle vođstva. Igru "fenjeraša" predvodili su Ratković i 17-godišnji Bolić, dvojica fudbalera koji su bili nerešiv problem za novosadsku odbranu. Drugi pogodak je delo Bolića, koji je, posle duplog pasa sa Golubicom, efektno postigao svoj prvi prvoligaški gol.

Tek posle Čelikovog vođstva s 2:0, Vojvodina se prenula, ali bili su to pojedinačni neorganizovani pokušaji, bez pravih opasnosti za domaći gol. Ipak, u 21. minutu Vorkapić je u protivničkom kaznenom prostoru bio najspretniji da jednu loptu kraj "paralisane" odbrane Čelika ubaci u mrežu.

Međutim, čak ni iznenadna šansa da dođu do izjednačenja nije posebno motivisala goste koji su i dalje igrali krajnje konfuzno i po mrežu domaćina potpuno bezopasno.

"Prvi gol Čelika nas je presekao i posle nikako nismo uspevali da uspostavimo ravnotežu. Čak ni Vorkapićev gol nije doneo preokret. Bio je to pravi raspad sistema" - samokritično ocenjuje učinak svojih izabranika Ljupko Petrović.

Liderova stradanja završena su 4 minuta pre kraja kada je Golubica retko lepim pogotkom postavio konačan rezultat. Kažnjeni Čelik (bilo mu je oduzeto 6 bodova) tako je, kada se najmanje nadao, izvojevao laku i ubedljivu pobjedu, kojom je konačno prešao

u plus i "uknjižio" prva dva boda.

Poraz u Zenici doneo je mnogo glavobolje stručnom štabu i fudbalerima Vojvodine. Dva kola pre kraja jesenjeg dela prvenstva, drugoplasirani Hajduk se približio samo na bod, a budući da je pred liderom bilo novo gostovanje u Tuzli - šanse da jesenja titula prezimi u Novom Sadu svedene su gotovo na minimum.

"Moram da priznam da sam se ozbiljno zabrinuo, ne toliko zbog poraza, koji je svakako bolan i neočekivan, koliko zbog krajnje blede igre. Pretila je opasnost da u finišu upropastimo sve što smo do tada postigli, pa sam u danima do gostovanja u Tuzli na treninzima uložio sve snage kako bi se ekipa osvežila i vratila u formu koja nas je dovela na vrh table" - kaže Ljupko Petrović, čovek pred kojim je bio možda i najdelikatniji zadatak od kada je seo na klupu Vojvodine.

16.kolo, 14. decembar 1988.

Tuzla, Stadion u Tušnju

Sudija: Vujović (Cetinje)

Gledalaca: 1.000

Strelci: 1:0 Smajlović (6), 1:1 Joksimović (33)

SLOBODA 1 : 1

VOJVODINA

jedanaesterci

0 : 3

1	Peštelić	1	Maras
2	Ibrić	2	Mijić
3	Adamović	3	Gaćeša
4	Čogurić	4	Šapurić
5	Verlašević	5	Kartalija
6	Memišević (Mrkić)	6	Tanjaga
7	Mihić	7	Mihajlović
8	C.Milošević	8	Jokanović
9	Beširević	9	Joksimović (Punišić)
10	Kostić	10	Šestić
11	Smajlović	11	Vorkapić (Mijucić)

Gostovanje u Tuzli, drugo uzastopno posle najslabijeg jesenjeg izdanja pred zeničkom publikom, nosilo je u sebi niz opasnosti za Vojvodinu. Da li je u pitanju pad forme zbog umora? Možda tim sa nedovoljno iskusnim igračima nije psihološki spreman da izdrži trku do kraja? Može li se nešto uraditi da se forma vrati u poslednja dva kola prvog dela prvenstva?

Ove dileme mučile su stručni štab Vojvodine koji je sve uradio kako bi se došlo do pravih odgovora jer, odluka pada u preostale dve utakmice, prvo u Tuzli, onda, u poslednjem kolu jeseni sa Partizanom u Novom Sadu.

Sloboda nema tim za koji bi se moglo reći da spada u vrh jugoslovenskog fudbala, ali se znalo da za svakog gosta predstavlja pravi podvig osvajanje jednog ili dva boda u Tušnju. Može li u tome uspeti vodeća Vojvodina koja kao da je počela posustajati u trci sa Hajdukom?

"Uprkos svemu, verovao sam u tim. Jeste da smo puno toga stavili na kocku posle poraza u Zenici, ali sve jedno bio sam uveren da u Tuzli možemo da ostanemo neporaženi" - kaže Ljupko Petrović.

Početak utakmice u Tušnju podsetio je na Zenicu. Sloboda je krenula u žestoku ofanzivu i Maras je kapitulirao već u 6. minutu. Strelac je bio Smajlović ali, za razliku od onog što se dogodilo u meču sa Čelikom, Vojvodina ovoga puta nije posustala, njeni igrači nisu izgubili glavu i predali se. Naprotiv, usledio je period dobre igre, organizovane i ofanzivne, koja je urodila plodom u 33. minutu. Dejan Joksimović je krunisao napore svojih drugova da izjednače, pa su posle tog pogotka ponovo stvoreni uslovi za ravnopravnu borbu u kojoj je, uverila se publika na stadionu u Tuzli, vodeća Vojvodina bila bolja od Slobode.

"U drugom poluvremenu nije bilo golova iako smo po svemu zaslužili da pobedimo. Imali smo 4-5 sjajnih šansi, pa je zato domaćin morao da bude zadovoljan što se o bodu

odlučivalo sa bele tačke" kaže Milorad Kosanović.

Vojvodina je i četvrti put u jesenjem delu prvenstva osvojila bod posle izvođenja jedanaesteraca. Ponovo je blistao golman Čedo Maras koji je odbranio čak tri udarca domaćih fudbalera i njemu pripadaju najveće zasluge što je osvojen važan bod na teškom gostovanju u Tuzli.

Budući da je i Hajduk u ovom kolu osvojio bod i da se tako izjednačio sa Vojvodinom koja je na svom "kontu" imala 20 bodova, uoči poslednjeg 17. kola došlo je do smene na vrhu. Splitsani su preskočili Vojvodinu zahvaljujući boljoj gol-razlici. Hajduk je imao 23:11, a Vojvodina 20:14. Ipak, Novosađani su sami odlučivali o svojoj sudbini. Za osvajanje titule jesenjeg šampiona bila je potrebna pobjeda nad Partizanom pred novosadskom publikom.

17.kolo, 18. decembar 1988.

Novi Sad, stadion Vojvodine

Sudija: Prolić (Sarajevo)

Gledalaca: 10.000

Strelci: 0:1 V.Đukić (20), 1:1 Vujačić (29), 2:1 Jokanović (42), 3:1 Joksimović (46), 3:2 M.Đukić (55)

VOJVODINA 3 : 2

PARTIZAN

1	Maras	1	Omerović
2	Mijić	2	Sredojević
3	Vujačić	3	Milanič
4	Šapurić	4	Vermezović
5	Kartalija	5	Bajović
6	Tanjga (Milovac)	6	Brnović
7	Mihajlović	7	Đorđević
8	Jokanović	8	Milojević (Šćepović)
9	Joksimović	9	V.Đukić
10	Šestić	10	Vokri (M.Đukić)
11	Vorkapić (Gaćeša)	11	Župić

Za Vojvodinu meč odluke, za Partizan utakmica bez značaja. Domaćinu, dakle, daleko teže, jer mu samo pobjeda osigurava jesenju titulu, dok je daleko zaostali Partizan (12. mesto na tabeli) mogao da se rasterećen upusti u otvorenu borbu. Teren težak za igru, pokriven snegom, što takođe nije odgovaralo Vojvodini pred kojom je bila samo jedna mogućnost, napad i samo napad.

Početak je pripao Beograđanima. Bolje su se snašli na teškom terenu i preko Vladislava Đukića povelili u 20. minutu. Taj gol kao da je dao krila fudbalerima Vojvodine. Više nisu imali izbora nego da krenu u ofanzivu, žestoku i beskompromisnu. Partizan nije dugo odolevao, samo devet minuta. Ofanzivni Vujačić konačno je uspeo da savlada Omerovića. U tom prvom poluvremenu najbolji u Partizanovim redovima bio je Fadilj Vokri, kojem je to bio prvi nastup posle odsluženja vojnog roka. Crno-beli su bili opasni, stalno su pretili, ali je svejedno prvi deo igre pripao domaćinima. Drugi gol postigao je Slaviša Jokanović. Bio je to neobično efekatan pogodak: glavom, otprilike sa ivice Partizanovog kaznenog prostora.

Vojvodina je u prvom poluvremenu ostavila bolji utisak, ne samo zbog toga što je 0:1 uspela da preokrene na 2:1, već pre svega zbog zrelije, borbenije igre u kojoj je Partizan kakvu-takvu ravnotežu održavao samo zahvaljujući izuzetno raspoloženom Vokriju.

Milorad Kosanović otkriva manje poznat detalj iz poluvremena te utakmice:

"I meni je, kao svima na stadionu, bilo jasno da Partizanova igra u najvećoj meri zavisi od Vokrija. On je vojni rok služio u Novom Sadu, često je trenirao sa nama u Veterniku, pa smo u tih godinu dana postali pravi prijatelji. Prišao sam mu u poluvremenu pred Partizanovom svlačionicom, zagrlio sam ga i upitao što se tako razigrao. On je slegao ramenima i nasmejao se. - Da Partizan nema tebe, titula bi sugurno bila naša. - Pogledao me ozbiljno. Shvatio je moje reči. - Šefe nema problema. Neću igrati u drugom poluvremenu. Sada ću u svlačionici reći da me boli zadnja loža. - Tim rečima je završen naš dijalog. Kada je istekla pauza, pogledom sam tražio Vokrija među igračima Partizana koji su se pripremali za nastavak utakmice. Nije ga bilo. Umesto njega, u igru je ušao

Milonja Đukić".

Već u prvom minutu nastavka Vojvodina je preko Joksimovića povelala sa 3:1, čime je definitivno rešena sudbina meča, ali i jesenjeg prvaka. Partizan je uspeo samo da ublaži poraz kada je prilikom ispucavanja golman Maras ispustio loptu i tako omogućio M.Đukiću da smanji na 3:2. Do kraja je bilo još dosta vremena. Taj pogodak je postignut u 55. minutu, ali odlična Vojvodina nije dozvolila iznenađenje.

"Tu utakmicu smo odigrali kao i većinu te jeseni, šampionski" - odao je priznanje svojim izabranicima trener Ljupko Petrović.

18.kolo, 26. februar 1989.

Novi Sad, stadion Vojvodine

Sudija: Karačonji (Sombor)

Gledalaca: 4.000

Strelci: 0:1 Lazić (2), 1:1 Kartalija (26), 1:2 Vazda (43)

VOJVODINA 1 : 2

SARAJEVO

1	Maras	1	Lugušić
2	Mijić	2	Bajić
3	Vujačić	3	Raičković
4	Šapurić (Mihajlović)	4	Lazić
5	Kartalija	5	Geca
6	Milovac	6	Nedić
7	Jokanović	7	Barnjak (Šljivić)
8	Punišić	8	Vukičević
9	Joksimović (Vorkapić)	9	Mulavdić
10	Šestić	10	Jaganjac
11	Dakić	11	Vazda (Ćirković)

Vojvodina se vratila sa zimske turneje po Francuskoj, gde je odigrala 5 utakmica sa najjačim protivnicima i pretrpela samo jedan poraz. To, kao i činjenica da u nastavak prvenstva ulazi kao jesenji prvak, najviše je doprinelo da tim Ljupka Petrovića prepotentno dočeka Sarajevo, ekipu ispod koje su na tabeli bili još samo Željezničar i Čelik. U domaćinovom taboru računali su na sigurne bodove, a doživeli su vruć šamar. Sarajevo je odnelo oba boda iz Novog Sada.

Gosti su povelili već u 2.minutu. Barnjak je prošao po levoj strani i idealno nabacio pred gol Vojvodine. Na pravom mestu, potpuno neometan, našao se Lazić i glavom poslao loptu u Marasovu mrežu.

Vođstvo Sarajeva je bilo iznenađenje za sve, ali tu pretnju je malo ko ozbiljno shvatio. Pogotovo se to odnosi na fudbalere Vojvodine, velike favorite u ovoj utakmici koji su bili ubeđeni da mogu načiniti preokret, pa u njihovoj igri nije bilo ni preterane nervoze ni naročite želje da se to što pre dogodi. Još kada je Kartalija, posle centaršuta Dakića iz slobodnog udarca s leve strane izjednačio u 26. minutu, smatralo se da je sudbina gostiju zapečaćena. Ali, nije bilo tako. Dva minuta pre odmora opet se zatresla novosadska mreža. Vazda je iskoristio klizav teren i ne toliko jakim koliko preciznim udarcem iznenadio Marasa.

Drugo poluvreme proteklo je u silnim, ali uzaludnim nastojanjima fudbalera jesenjeg šampiona da spreče veliko iznenađenje. Ništa nije vredelo, čak ni jedanaesterac koji je, zbog prekršaja Vukičevića nad Šestićem, dosuđen u 73. minutu. Jokanović je bio slab izvođač. Tako da je Lugušić bez većih problema sačuvao svoju mrežu. Poslednju šansu na ovoj utakmici propustio je da realizuje mladi Željko Dakić. On je 5 minuta pre kraja utakmice sa samo dva metra pogodio prečku.

"Dobili smo opomenu na pravi način i u pravo vreme. Ovaj poraz nas je vratio na zemlju i primorao da shvatimo osnovnu grešku - nijedan protivnik ne sme da se potceni. Igrači su, poneseni uspehom postignutim u jesenjem delu prvenstva, pomislili da vrede više nego što je to objektivno. U fudbalu se to najskuplje plaća. Zato ovaj poraz cenim kao vrlo važan, kao lekciju koju smo

naučili jednom zauvek u ovom prvenstvu" - kaže Ljupko Petrović.

Svi oni koji su otvoreno sumnjali u kvalitete tima Vojvodine, a takvih nije bilo malo, posle ovog neuspeha još čvršći su bili u stavu da Novosađani ne mogu izdržati trku sa najbližim pratiocima Dinamom i Hajdukom, kao i sa zaostalom Crvenom zvezdom koja je imala odličan tim i uzdala se u tradiciju svojih sjajnih igara u prolećnom delu prvenstva.

19.kolo, 5. mart 1989.

Split, stadion u Poljudu
Sudija: Vuković (Titograd)
Gledalaca: 15.000

HAJDUK 0 : 0

VOJVODINA

jedanaesterci

2 : 4

1	Pralija (Pudar)	1	Maras
2	Tošić	2	Mijić
3	Dražić	3	Vujačić
4	Tipurić	4	Šapurić
5	Jerkan	5	Kartalija
6	Pejović	6	Milovac
7	Krstović	7	Jokanović
8	Karačić	8	Popović
9	Jarni	9	Vorkapić (Mihajlović)
10	Gračan	10	Šestić (Gaćeša)
11	Bokšić (Štimac)	11	Dakić

Posle šokantnog poraza u prvom prolećnom kolu, pred fudbalerima Vojvodine je bilo teško gostovanje u Splitu, derbi sa trećeplasiranim Hajdukom, koji je imao samo bod manje. Po ocenama stručnog štaba, to je bila najvažnija utakmica drugog dela prvenstva u gostima i zato je pripremljen poseban taktički plan kako odoleti vrlodobrom timu Hajduka.

"Za nas je bilo najvažnije da ne izgubimo, da posle neočekivanog poraza od Sarajeva u Novom Sadu ne doživimo novi neuspeh, koji bi nas mogao izbaciti iz borbe za prvo mesto. Zato je u Splitu sve bilo podređeno rezultatu" napominje Ljupko Petrović.

Vojvodina i Hajduk vodili su tešku, pravu rovovsku bitku u kojoj je domaćin više napadao, ali je Vojvodina uspešno odolevala braneći se organizovano i srčano. Utakmica je obilovala uzbudljivim scenama s obe strane još začinjjenim oštrim, beskompromisnim startovima.

"Splicani nas nisu štedeli, ali i mi smo jednakom merom uzvraćali. Što je Hajduk bio agresivniji i grublji to su i naši igrači dodavali "gas" snažnim startovima. Pogotovo se to odnosi na Šapurića i Milovca, koji su prednjačili hrabrom igrom ne štedeći ni sebe ni protivnika" ocena je Milorada Kosanovića.

Pošto je Vojvodina izdržala sva iskušenja do isteka 90. minuta, odluka o tome kome će pripasti bod pala je udarcima sa "bele tačke". U jesenjem delu prvenstva Vojvodina nijedanput nije izgubila bod na penale, a Hajduk je od 6 mogućih osvojio 5 bodova. Dakle, i jedan i drugi tim se specijalizovao za ovu novinu u našem fudbalu.

Zanimljivo je da jesenji prvak u ovoj vrlo važnoj utakmici nije mogao da izvede najjači tim. Zbog problema sa preponama Siniša Mihajlović je sedeo na klupi i ušao je u igru tek u samom finišu umesto Vorkapića, samo zato što je Ljupko Petrović želeo da na raspolaganju ima još jednog pouzdanog izvođača udarca sa 11 metara. To se, međutim, nije pokazalo kao dobar potez. Siniša nije savladao Pudara. Za bod osvojen na Poljudu najzaslužniji je, po običaju, bio golman Čedo Maras. On je odbranio šut Gračana, i još u

poslednjoj seriji bio precizan sa "bele tačke".

Tako je Vojvodina osvojila veliki bod u Splitu, čime je delimično nadoknađeno ono što je neplanski izgubljeno u meču sa Sarajevom u prvom kolu, ali više od toga vredno je što je ekipa osokoljena. Da je bilo drugačije, da je Vojvodina u Splitu kojim slučajem pretrpela i drugi uzastopni poraz u nastavku prvenstva, ko zna kakav bi rasplet dobila borba za titulu.

20.kolo, 12. mart 1989.

Novi Sad, stadion Vojvodine

Sudija: Čolić (Beograd)

Gledalaca: 15.000

Strelci: 1:0 Punišić (57) jedanaesterac, 1:1 Biškup (72), 2:1 Jokanović (75), 3:1 Šestić (77), 4:1 Šapurić (90)

VOJVODINA 4 : 1

DINAMO

1	Maras	1	Ladić
2	Mijić	2	Đurđević (Dimitrijević)
3	Vujačić	3	Panadić
4	Šapurić	4	Lulić
5	Kartalović	5	Biškup
6	Milovac	6	Pavličić
7	Mihajlović (Mijucić)	7	Deverić
8	Punišić	8	Besek
9	Jokanović	9	R.Mihajlović
10	Šestić	10	Škerjanc
11	Vorkapić (Popović)	11	Topić (Lesjak)

Sa splitskim bodom Vojvodina je sačuvala prvo mesto, ali vremena za radovanje nije bilo. Na redu je novi derbi, u Novi Sad dolazi zagrebački Dinamo, trećeplasirani na tabeli. Za Zagrepčane to je bila šansa da eventualnom pobedom nadoknade dva boda zaostatka za vodećim Novosađanima i tako se direktno uključe u borbu za vrh. Dakle, po svemu, bio je to baš pravi derbi kola.

U prvom poluvremenu, koje je završeno bez golova, Vojvodina je bila znatno ofanzivnija, stalno na Dinamovoj polovini terena, ali osim dve šanse Vorkapića domaćini nisu uspjeli da ozbiljnije ugroze golmana gostiju Ladića. Takav tok utakmice, razume se, više je odgovarao gostima čiji prvenstveni zadatak se svodio na očuvanje vlastitog gola i tek povremene pretnje Marasu iz kontranapada. Navijači Vojvodina su tražili ofanzivu i golove, ali znalo se da u utakmicama od posebne važnosti, kao što je ova, ne sme biti preteranih rizika. Ljupko Petrović je od svojih igrača zahtevao strpljenje, disciplinu i borbenost. Znao je da ima bolji tim od Dinamovog, ali je strahovao da jedna nesmotrenost ili taktička nedoslednost ne omogući gostima da se raduju u Novom Sadu.

Ako su u prvom delu utakmice Novosađani ostali dužni svojim navijačima, u nastavku je to bila prava rapsodija. Dinamo je doživeo pravi fudbalski nokaut, njegova mreža se zatresla čak četiri puta. Sudbinu gostiju zapečatio je briljantni Miloš Šestić, koji je svoj nezaboravni šou započeo u uvodnim minutima drugog poluvremena kada se poigrao sa kompletnom Dinamovom odbranom i na kraju, želeći da još zabavlja i navijače i sebe, poklonio loptu Ladiću. Ali, Zagrepčani nisu imali snage da još dugo odolevaju. U 57. minutu Panadić je nepropisno zaustavio siloviti nalet Vorkapića, a najstrožu kaznu realizovao je Punišić.

Činilo se da je posle vodećeg gola Vojvodine priča o ovom derbiju završena pogotovo što je Dinamo delovao krajnje zbunjeno i neorganizovano. Međutim 72. minut i jedan gotovo očajnički pokušaj Biškupa završio se kobno po Vojvodinu. Fudbaler Dinama postigao je retko efektni gol sa više od 20 metara, izjednačio tako na 1:1 i utakmica je, sasvim neočekivano dobila "dramski zaplet" sa krajnje neizvesnim završetkom. Ali, srećom po Novosađane dileme nisu dugo trajale, samo tri minuta. Šestić je izigrao sve čuvaru na desnoj strani terena i zatim kao rukom uposlilo Jokanovića. Pošto je kapiten

Vojvoidine već obavio već više od pola posla, Jokanoviću je ostalo još samo da se "pokloni", i pošalje loptu u Ladićevu mrežu. Ošamućeni Dinamo nije se oporavio od ovog šoka, a usledio je novi. Ponovo je, samo dva minuta kasnije, u glavnoj ulozi bio Miloš Šestić i opet je to bio pravi dar-mar. Ovog puta Šestić je odigrao dupli pas sa Vorkapićem i potom predriblovaio sve igrače Dinama koji su mu se našli na putu. Na kraju, što je bio vrhunac kapitenove majstorije, u prazno se bacio i Ladić, pa se Šestić, uz pravu eksploziju radosti na tribinama bukvalno ušetao u Dinamovu mrežu.

Završni udarac izveo je u poslednjem minutu Svetozar Šapurić koji je dobio loptu od Šestića i pored zbunjene odbrane Dinama po četvrti put primorao Ladića na kapitulaciju. Efektna pobeda, briljantno drugo poluvreme. Vojvodina i dalje prva, sada tri boda više od drugoplasiranog Rada.

21.kolo, 19. mart 1989.

Kruševac, stadion Mladosti

Sudija: Rabrenović (Kruščić)

Gledalaca: 10.000

Strelci: 0:1 Punišić (52), 0:2 Mijucić (82), 1:2 Kojić (89)

NAPREDAK 1 : 2

VOJVODINA

1	Jovanović	1	Maras
2	Jokić	2	Mijić
3	Pešterac	3	Vujačić
4	Sakić	4	Gaćeša
5	Milutinović	5	Kartalija
6	Janković	6	Jokanović
7	Momčilović (Todorović)	7	Popović
8	Kojičić	8	Punišić
9	Radivojević (Marjanović)	9	Dakić (Mijucić)
10	Jezdimirović	10	Šestić
11	Kojić	11	Vorkapić (Milosavljević)

Kiks u prvom kolu prvenstva, poraz od Sarajeva u Novom Sadu, nadoknađen je na najbolji način. Vojvodina ne samo da nije zapala u krizu, kao što su mnogi očekivali, već je prikupila novu snagu i u dva meča sa glavnim konkurentima Hajdukom i Dinamom popravila loš utisak sa starta, još jedanput potvrdivši šampionske aspiracije.

Gostovanje u Kruševcu nije u sebi nosilo imperativ "biti ili ne biti", ali tim koji se bori za titulu mora u svaki meč da uđe sa najvećim ambicijama. Znao je Ljupko Petrović da se borba za najviši plasman neće odlučivati u derbijima, već na tzv. "malim" utakmicama, pa je tim za gostovanje u Kruševcu pripremio kao da se radi o presudnom susretu. Zadatak Vojvodine je bio utoliko teži što se Napredak nalazio na dnu tabele, a to ga je, uz činjenicu da igra sa prvoplasiranim na tabeli, dodatno stimulisalo.

"Igrači su bili izvanredno fizički spremni, poneki među njima sposobni da odigraju i 180 minuta u visokom ritmu. Pre utakmice rekao sam im da je najvažnije da odigramo mirno, da ne gubimo strpljenje. Znao sam, naše šanse za pobjedu rastu ako u prvom poluvremenu ne primimo gol" - kaže Ljupko Petrović.

I bilo je upravo tako. Vojvodina je u prvih 45 minuta uspela da uspostavi ravnotežu, da neutrališe sve Napretkove napade, što je bio temeljni taktički zadatak, pa je u svlačionici uoči nastavka utakmice skovan plan kako da se iznenadi Napredak.

"Osnovna stvar je bila da ne odustanemo od svoje igre, da i dalje budemo disciplinovani i čvrsti u svakom duelu, a da svoju šansu za iznenađenje tražimo kako se utakmica bude bližila kraju" otkriva deo strategije Milorad Kosanović.

Drugo poluvreme apsolutno je pripalo gostima. Vojvodina je pred kruševačkom publikom pokazala i snagu i taktičku zrelost. Dva napada su urodila plodom. Punišić je bio strelac u 52. a Mijucić u 82. minutu, pa je Kojićev pogodak minut pre kraja samo ublažio zaslužen poraz Napretka.

Vojvodina je za ono što je prikazala u Kruševcu dobila pregršt komplimenata. Ekipe je igrala mudro, tačno je znala šta hoće i kako može da stigne do toga šta želi.

"Ovo je bila jedna od naših najboljih utakmica. S pobedom u Kruševcu anulirali smo gubitak bodova od Sarajeva na domaćem terenu što nas je učvrstilo na prvoj poziciji. Rad je kao drugi imao tri boda manje, ali mene je najviše brinula Crvena zvezda. Iako je zaostala čak 8 bodova, znao sam da u mom bivšem klubu još nisu odustali od borbe za titulu" - reči su Miloša Šestića, po svim ocenama najboljeg pojedinca Vojvodine u susretu s Napretkom.

22.kolo, 26. mart 1989.

Novi Sad, stadion Vojvodine

Sudija: Simić (Kruševac)

Gledalaca: 10.000

Strelci: 1:0 Punišić (68) jedanaesterac, 1:1 Šuker (70) jedanaesterac, 2:1 Jokanović (84)

VOJVODINA 2 : 1

OSIJEK

1	Maras	1	Žitnjak
2	Mijić	2	Sinanović
3	Vujačić	3	Šerić
4	Milovac	4	Štajnbrikner
5	Kartalija (Šapurić)	5	Janković
6	Jokanović	6	Mišković
7	Mihajlović	7	Jerković
8	Popović (Mijucić)	8	Pakasin
9	Punišić	9	Šuker
10	Šestić	10	Vukčević
11	Vorkapić	11	Končalović

Ljupko Petrović je znao da će za njegov tim, bez obzira što je Osijek u bodovima daleko zaostao, ovo biti vrlo teška utakmica. Osiječani se po tradiciji uspešno brane u Novom Sadu. Ovoga puta motiv više da izgaraju videli su u tome što Novosađane predvodi Ljupko Petrović, osiječka fudbalska legenda i nekadašnji učitelj Davora Šukera i drugova.

Sve se znalo: i da će se Osijek suprotstaviti defanzivnom varijantom i da će Šuker biti usamljen u napadu, ali Vojvodina svejedno nije uspela da pronađe pukotinu u pravom bedemu u odbrani ispred Žitnjaka. Možda bi razvoj situacije bio drugačiji, povoljniji za Vojvodinu, da u 15. minutu nije "prokockana" velika šansa. Miloš Šestić se munjevito probio u Osijekov kazneni prostor, gde je na njega panično startovao Šerić i nepropisno ga zausatavio. Određeno je da najstrožu kaznu, mimo dotadašnje prakse, izvede golman Čedo Maras. Šutirao je u desni ugao, Žitnjak se bacio u pravu stranu i sprečio domaćina da povede.

Do odmora Vojvodina je imala još tri šanse (Šestić, Kartalija, Jokanović), ali je ipak bliži pogotku bio Šuker u 40. minutu. Najopasniji Osijekov napadač bio je potpuno sam na "petercu" ispred novosadske mreže. Šutirao je glavom, ali se Maras iskupio za promašeni jedanaesterac reagujući mačijim refleksom.

Znatno uzbudljivije je bilo u nastavku. Sudija Simić je dva puta pokazao na "belu-tačku", prvi put za domaćine, drugi put za goste. U 68. minutu Jerković je oborio Mijucića, a precizan izvođač jedanaesterca bio je Punišić. Vođstvo Vojvodine trajalo je samo dva minuta. Milovac je nepropisno zaustavio Šukera, koji je potom sa "bele-tačke" nadmudrio Marasa.

Do kraja vodila se velika borba. Vojvodina je svim silama nastojala da pobedi, Osijek da sačuva remi. Međutim, šest minuta pre kraja na scenu je stupio Miloš Šestić, koji kao da se za tu akciju odmarao celo drugo poluvreme. U karakterističnom prodoru, nepredvidivim driblingom, napravio je dar-mar u Osijekovom kaznenom prostoru i onda idealno nabacio. Gosti su na trenutak zaboravili na Jokanovića i to su skupo platili. Šutirao je glavom, Žitnjak nije mogao da spreči pogodak - 2:1.

23.kolo, 2. april 1989.

Titograd, stadion pod Goricom

Sudija: Šinasi (Priština)

Gledalaca: 5.000

Strelac: 1:0 Čogurić

BUDUĆNOST 1 : 0

VOJVODINA

1	Leković	1	Maras
2	Petrović	2	Mijić
3	Dalić	3	Vujačić
4	Božović	4	Milovac
5	Vlahović	5	Milosavljević
6	Ćalov	6	Popović
7	Rolović (Dmitrović)	7	Mihajlović
8	Brnović	8	Punišić
9	Drobnjak	9	Joksimović
10	Mijatović (Čogurić)	10	Jokamović (Gaćeša)
11	Tatar	11	Mijucić (Dakić)

Četiri utakmice bez poraza, a onda gubitak dva boda u gostima na način koji je svima u Vojvodini teško pao. Istini za volju, u Titogradu je malo koji gost mogao da računa na uspeh, ali nekompletna Vojvodina se sjajno borila, i da nije bilo greške u poslednjim minutima utakmice, odlučivali bi jedanaesterci kome će pripasti bod.

Poraz od Budućnosti najteže je podneo trener Ljupko Petrović. Evo njegovog objašnjenja zašto: **"Desni bek Budućnosti Željko Petrović, sklon inače ofanzivnim zadacima, u drugom poluvremenu zadavao nam je dosta problema stalnim ubacivanjima po desnoj strani. Pred kraj utakmice umesto Mijucića u igru sam uveo Dakića, sa namerom da imamo odmornog igrača koji će kontrolisati izlete Petrovića. Međutim, dogodilo se da smo upravo zbog te izmene dobili gol koji nas je koštao gubitka bodova"**.

Posle utakmice u svlačionici Vojvodine bilo je prilično burno. Direktor Kosanović morao je da uloži dosta truda da umiri temperamentnog trenera Petrovića: **"Ljupko je uleteo u svlačionicu besan kao ris. U prvom momentu mislio je da je pre gola Budućnosti pogrešio Mihajlović, pa je malo nedostajalo da iskali bes na pogrešnoj adresi. Kada je Siniša gotovo očajnički kriknuo - Nisam ja - Ljupko se setio da je kobnu grešku zapravo napravio njegov adut sa klupe Željko Dakić"**.

Sam Ljupko Petrović priznaje da je pre naglio: **"Nisam mogao da se kontrolišem, zgrabio sam Dakića za vrat. Žao mi je što je tako ispalo. Željko je talentovan fudbaler i lepo vaspitan dečko, pogrešio je zbog straha i neiskustva. U tom trenutku mislio sam da smo u Titogradu zbog te greške izgubili titulu"**.

Rad se primakao na dva boda, Dinamo je zaostajao četiri, a Crvena zvezda i Hajduk šest bodova. Bližilo se gostovanje Crvene zvezde u Novom Sadu i već su pravljene računice o velikom zaokretu u borbi za titulu u korist Beograđana. Naravno, to je već spadalo u domen "specijalnog rata", ali ipak ne može se reći da su pretnje te vrste ostale bez posledica. U Vojvodini su znali da "građevinari" neće imati snage da se bore do kraja i da objektivno najveća opasnost pretili sa Marakane, znatno veća nego od Dinama i Hajduka.

24.kolo, 9. april 1989.

Novi Sad, stadion Vojvodine

Sudija: Jokić (Beograd)

Gledalaca: 10.000

Strelci: 1:0 Punišić (21), 2:0 Vorkapić (50)

VOJVODINA 2 : 0

VARDAR

1	Maras	1	Filevski
2	Mijić	2	Stanojković
3	Vujačić	3	Todorovski
4	Šapurić	4	Kanatlarovski
5	Kartalija	5	Trajčevski (Stojanović)
6	Milovac	6	Naumovski
7	Mihajlović	7	Trajanovski
8	Punišić (Popović)	8	Simovski
9	Vorkapić	9	Jovanovski
10	Šestić (Mijucić)	10	Đorđijevski
11	Jokanović	11	Džipunov (Anastasovski)

Ne bi se baš moglo reći, naročito posle bolnog poraza u Titogradu, da je pred Vojvodinom lak posao u susretu sa Vardarom. S jedne strane, Skopljanici su imali vrlo dobar sastav, bili su na 6. mestu, uz to njihova navala je do tada bila najefikasnija u ligi... To su objektivne otežavajuće okolnosti za Novosađane. Druge su bile subjektivne prirode. Baš u vreme kada je Vojvodina trebalo da uđe u ciklus odlučujućih utakmica u borbi za titulu, u novosadskoj javnosti pokrenute su glasine o velikoj finansijskoj aferi u koju su, navodno, umešani mnogi članovi uprave.

U takvoj atmosferi Vojvodina je dočekala Vardar, meč u kojem nije bilo alternative - samo je pobeda odgovarala domaćinu. A u fudbalu, zna se, najteže je dobiti utakmicu koja se "mora" dobiti...

Ispalo je na kraju: lako, glatko, efektno. Vardar je sa svojom "atomskom" navalom 90 novosadskih minuta proveo u "mišijoj rupi". Ključnu ulogu odigrao je vezni red Vojvodine, koji je još u početku sasekao sve pokušaje gostiju da organizuju iole ozbiljniji napad. Što je prvo poluvreme završeno bez golova, Skopljanici najviše treba da zahvale vrlo sigurnom golmanu Filevskom, koji je pre vodećeg gola Punišića dva puta odlično intervenisao zaustavivši udarce Jokanovića i Vorkapića.

Prvi gol Vojvodine u 21. minutu postignut je zahvaljujući lucidnosti Svetozara Šapurića. Posle jednog neuspešnog napada, Vardarovi fudbaleri su krenuli ka centru u nameri da se odbrane ofsajdom. Šapurić, koji je prihvatio odbijenu loptu prozreo je zamku Skopljanaca i učinio ono što je u tom trenutku bilo najpametnije: prebacio je loptu preko Vardarovih igrača u prazan prostor, što je Punišić shvatio na vreme, probio se kroz protivničke redove i izbio pred Filevskog. Taj dvoboj Vardarovog golmana i novosadskog "veziste" završio se tako što je Punišić zaobišao Filevskog i potom plasirao loptu u mrežu.

Ništa se u odnosu snaga nije promenilo ni u drugom poluvremenu. Vojvodina je napadala, a Vardar se branio, s tim što je bedem ispred Filevskog po drugi put popustio već u 50. minutu. Siniša Mihajlović i Ljubomir Vorkapić su izveli akciju za fudbalske udžbenike. Vorkapić koji je na toj utakmici bio najbolji u redovima Vojvodine, osvojio je

loptu i odmah je prosledio Mihajloviću. Usledio je Mihajlovićev strelovit prodor i idealan centaršut na ivicu Vardarovog "peterca". Vorkapić je pratio Mihajlovićev nalet, na pravom mestu dočekaio loptu i u padu je poslao u mrežu.

Tako je Vojvodina, držeći se košarkaškog pravila da je dobra odbrana preduslov za uspešan napad, lako savladala Vardar. Fudbaleri Ljupka Petrovića, pored već dokazanog kvaliteta, ispoljili su i mudrost i zrelost, uloživši taman koliko je trebalo da se eliminiše iznenađenje.

25.kolo, 15. april 1989.

Beograd, stadion na Banjici

Sudija: Fazlagić (Čapljina)

Gledalaca: 5.000

Strelci: 0:1 Milovac (48), 1:1 Dubajić (53)

RAD 1 : 1

VOJVODINA

jedanaesterce

3 : 2

1	Savić	1	Maras
2	Vlaisavljević	2	Gaćeša
3	Đurović	3	Popović
4	Kuzmanovski	4	Šapurić
5	Đoinčević	5	Kartalija
6	Drizić	6	Milovac
7	Arsenijević	7	Mihajlović
8	Jovanović	8	Punišić (Milosavljević)
9	Gogić	9	Vorkapić (Dakić)
10	Ivanović	10	Šestić
11	Dubajić (Manojlović)	11	Jokanović

Pravi derbi, susret prvog i drugog na tabeli. I igra je bila baš takva. Nije bila lepa za oko, ali prštalo je na obe strane, s puno bezkompromisnih startova.

Na prigovore da je igra bila daleko ispod renomea dva protivnika, timova koji se bore za titulu, Ljupko Petrović je ponudio logično objašnjenje:

"Prevelik je bio ulog da bi se mislilo na lepotu. Što se nas tiče, ako već nismo uspeli da pobedimo, dobro je što nismo izgubili, što je Rad osvojio samo bod".

Ipak, Vojvodina je prva povelala. Bio je to poklon Radovog golmana Savića. Punišić je u 48. minutu nabacio loptu iz kornera i činilo se da će to biti lak plen za Savića. Međutim, čuvar mreže "građevinara" je pogrešio. Umesto da loptu uhvati, on ju je prosto spustio pred Milovca, koji je bio spretan da poklon prihvati i loptu pošalje u mrežu.

I Radov pogodak je bio plod grube greške novosadske odbrane. Nesporazum Kartalije i Šapurića u 53. minutu vešto je iskoristio Dubajić i poslao loptu u Marasovu mrežu. Lako vođstvo i još lakše izjednačenje. Po kiši i klizavom terenu nastavljena je žestoka borba, koju je sudija Fazlagić iz Čapljine pokušao da umiri brojnim žutim kartonima, 4 fudbalerima Vojvodine i dva domaćim.

Na kraju su o tome kome će pripasti bod odlučivali udarci sa "bele tačke". Rad i Vojvodina su se do tada bili specijalizovali za jedanaesterce. Novosađani su svih pet puta osvojili bod, dok je Beograđanima od mogućih 9 pripalo 7.

Počelo je dobro za goste. Dakić je savladao Savića, ali su onda usledila 3 promašaja. Mihajlović, Šapurić i Milovac. To je na kraju presudilo da bod pripadne Radu, što je ujedno bio prvi i jedini neuspeh Vojvodine u ovom šampionatu prilikom izvođenja jedanaesteraca posle 90 minuta igre.

"Ne mogu se oteti utisku da smo na jeftin način primili gol i tako direktno omogućili radu da osvoji bod. Međutim, nije bilo vremena da se misli na ono što

je prošlo, svu pažnju posvetili smo onom što dolazi, derbiju sa Crvenom zvezdom. Meč se igrao u sredu samo tri dana posle gostovanja na Banjici, pa je bilo najvažnije da ekipa psihički i fizički potpuno spremna dočeka najvažniju utakmicu sezone" - reči su Milorada Kosanovića, čoveka koji je u to vreme sve klupske konce držao u svojim rukama.

26.kolo, 19. april 1989.

Novi Sad, stadion Vojvodine

Sudija: Milutinović (Lučani)

Gledalaca: 25.000

Strelci: 1:0 Vujačić (75), 2:0 Mijić (77), 3:0 Mijić (80), 3:1 Bursać (85)

VOJVODINA 3 : 1

CRVENA ZVEZDA

1	Maras	1	Davidović
2	Mijić	2	Najdovski
3	Vujačić	3	Marović
4	Šapurić	4	Đurović
5	Kartalija	5	Radovanović
6	Milovac	6	Đurovski
7	Mihajlović	7	Prosinečki
8	Punišić (Gaćeša)	8	Bešić (Vasilijević)
9	Vorkapić (Mijucić)	9	Bursać
10	Šestić	10	Stojković
11	Popović	11	Mrkela (Lukić)

Konačno je došao i taj toliko očekivani okršaj, meč dva najozbiljnija kandidata za titulu. Ako Vojvodina pobjedi, praktično je osigurala prvo mesto. S druge strane, sve računice su govorile da će se situacija što se Novosađana tiče, opasno zakomplikovati ako Beograđani u Novom Sadu trijumfuju. U tom slučaju Vojvodina bi imala samo dva boda viška i obavezu da ne sme da kiksne u preostalim 8 mečeva.

"Po nekim varijantama, naše šanse ne bi bile minimalne ni u slučaju Zvezdine pobjede, ali bi u svakom slučaju bilo znatno teže i neizvesnije jer bismo morali da pobjedimo dve utakmice u gostima, Rijeku i Partizan. Zato smo se sasvim koncentrisali na Crvenu zvezdu, sa željom da već u tom derbiju rešimo sve dileme" kaže Ljupko Petrović.

U prethodnom meču sa Radom u Beogradu, bekovi Mijić i Vujačić su pauzirali zbog žutih kartona kako bi bili u timu za derbi, ali izostali su Jokanović i Tanjga. Na njihova mesta uskočili su Milovac i svestrani Popović.

Postojali su svi uslovi za veliku predstavu: idealno vreme u večernjem terminu, prepune tribine kao retko kada, još od onog susreta Kupa šampiona sa Seltikom 1966. godine, dva izuzetno motivisana protivnika...

"Ja sam bezrezervno verovao u svoj tim. Igrači su prosto goreli od želje da pobjede glavnog konkurenta, pa mi se čini da nas tog dana ne bi pobjedila ni selekcija sastavljena od najboljih evropskih igrača" uveren je Ljupko Petrović.

Prvo poluvreme bez golova, ali događaji na terenu puni dinamita, na granici incidenta. Vojvodina je igrala oštro, muški, bez pardona. Zvezda, nenavikla da neko tako igra protiv nje, prihvatila je takav okršaj, ali nije bila spremna za ravnopravnu borbu. To je potvrdilo drugo poluvreme u kojem su gosti doživeli potpuni slom.

Goropadna Vojvodina je za samo 5 minuta, od 75. do 80. minuta, postigla čak tri gola, a strelci su bili bekovi Mijić i Vujačić. Najpre je, posle silovitog prodora i šuta Mihajlovića golman Crvene zvezde Davidović samo odbio loptu, a Vujačić je ubacio u mrežu. Potom

na scenu stupa Dušan Mijić. On je u 77. minutu svoju solo akciju kroz gostujuću odbranu završio preciznim udarcem, da bi tri minuta kasnije svojim projektilom sa 30 metara Mijić bacio Zvezdu na kolena. Počasni Bursaćev pogodak 5 minuta pre kraja bio je slaba uteha, Beograđani su se u Novom Sadu definitivno oprostili od trke sa Vojvodinom.

"Podatak da smo Zvezdu slomili u poslednjih 15 minuta najbolje ilustruje spremnost ekipe, njenu disciplinu, upornost i doslednost. U tom derbiju moj tim je dokazao da ima karakter, a činjenica da se Zvezda predala tek u finišu potvrđuje da je i ona imala odličan sastav" naglašava Ljupko Petreović.

Vojvodina je u najvažnijoj utakmici prvenstva napravila veliki, svakako odlučujući korak ka tituli. Slavlje je počelo da se sprema, titula je, posle 23 godine čekanja, bila na putu prema Novom Sadu...

27. kolo, 3. maj 1989.

Sarajevo, stadion na Grbavici

Sudija: Bundaleski (Skoplje)

Gledalaca: 4.000

Strelci: 1:0 Đurić (40) iz jedanaesterca, 2:0 Ilić (63), 3:0 Đurić (72)

ŽELJEZNIČAR 3 : 0

VOJVODINA

1	Škrba	1	Maras
2	Ilić	2	Mijić
3	Jurišić	3	Vujačić
4	Gajić	4	Milovac
5	Hadžialagić	5	Kartalija
6	Komšić	6	Milosavljević
7	Bahtić	7	Joksimović
8	Krunić	8	Punišić (Bosančić)
9	Simić	9	Vorkapić (Mijucić)
10	Đurić (Velić)	10	Šestić
11	Nikić	11	Dakić

Posle trijumfa u velikom derbiju, na redu je bilo gostovanje na Grbavici. Lider nije mogao da izvede najjači sastav, domaćin kompletan i znatno motivisaniji jer se borio za opstanak. Uza sve to, u redovima Vojvodine niko nije mislio na tu utakmicu, glavna tema je bila pobjeda nad Crvenom zvezdom iz čijih redova su stizale teške optužbe da je pretučena u Novom Sadu.

"Uoči našeg gostovanja u Sarajevo u novinama se samo pisalo o derbiju i našoj navodno gruboj igri" - kaže Siniša Mihajlović. "Pri svemu tome ja sam bio posebno apostrofirani zbog starta nad Piksijem Stojkovićem početkom utakmice. Tačno je nisam ga tom prilikom štedefo, ali nisam imao nameru da ga povredim. Piksiju je od tog mog starta zauvek ostao ožiljak na nozi i dugo zbog toga nismo govorili. Sećam se, pomirili smo se u avionu, na povratku kući posle jedne pobjede reprezentacije Jugoslavije. Piksi je naručio dva viskija i predložio da zaboravimo ono što je bilo".

U atmosferi u kojoj je stručnom štabu Vojvodine bilo najvažnije da sačuva igrače za mečeve koje do kraja igra na domaćem terenu, u Sarajevu je izveden oslabljen tim, koji gotovo i da nije imao neku posebnu rezultatsku obavezu. Razigrani Željezničar je to iskoristio da prvaku nanese ubedljiv poraz. Seriju je otvorio Đurić u 40. minutu iz jedanaesterca, nastavio Ilić pogotkom u 63. minutu, a završio ponovo Đurić u 72. minutu.

Poraz je bio težak, za javnost i neočekivan, ali u taboru Novosađana tome nije pridavan skoro nikakav značaj.

"Mi smo imali svoj cilj i svoju računicu kako da do njega dođemo, tako da debakl na Grbavici nije ništa značio za nas. Znali smo da je najvažnije bilo da kod kuće ne kiksamo" podseća Milorad Kosanović. Crvena zvezda se, međutim, i dalje nije predavala. Izbila je na drugo mesto sa četiri boda zaostatka za Vojvodinom uz otvorene pretnje da trka nije odlučena. Teoretski gledano, to je još bilo moguće, ali s minimalnim izgledima da postane realno.

28.kolo, 6. maj 1989.

Novi Sad, stadion Vojvodine
Sudija: Matej (Slavonski Brod)
Gledalaca: 5.000
Strelac: 1:0 Mihajlović (64)

VOJVODINA 1 : 0

VELEŽ

1	Maras	1	Petranović
2	Gaćeša	2	Hadžiabdić
3	Vujačić	3	Šišić
4	Šapurić	4	Barbarić
5	Kartalija	5	Đurasović
6	Milovac	6	Jedvaj
7	Mihajlović (Dakić)	7	Repak
8	Punišić	8	Tufek (Kvesić)
9	Vorkapić (Popović)	9	Čerkić
10	Šestić	10	Karabeg
11	Jokanović	11	Gosto

Utakmica sa Veležom igrala se u subotu jer je Mostarcima u sredu predstojalo finale Kupa s Partizanom. Za Velež bodovi u meču sa Vojvodinom nisu imali značaj, dok je domaćinima pobjeda bila skoro imperativ.

"Rukovodstvo Veleža je pokušalo i umalo nije uspjelo da nas nasamari. Njima, kao, utakmica sa nama nije važna, neće izvesti ni kompletan tim, jer žele da se čuvaju za sredu, za finale sa Partizanom. Tri-četiri dana su bili naši gosti na Veterniku. Mi smo se potpuno opustili misleći da nas u utakmici sa nekompletnim i nemotivisanim Mostarcima očekuje lak posao" priznaje i vlastitu naivnost "tehniko" Kosanović.

Utakmica je odigrana u teškim uslovima, po kiši i klizavom terenu. To je gostima znatno više odgovaralo nego domaćinima. Velež se branio klasičnim bunkerom, uz fanatičnu borbenost svih igrača, koji gotovo da nisu prelazili na protivničku polovinu terena koja je pripadala Vojvodini.

Prevara na mostarski način ipak nije do kraja uspjela. Vojvodina je pobedila s mukom, zahvaljujući sjajnom pogotku Siniše Mihajlovića.

"Trebalo je da izvedem slobodan udarac sa više od 30 metara. Računao sam na klizav teren i odlučio sam da šutiram direktno na gol. Lopta je krenula preko gola, malo je zatim propala, ali mi se u prvom momentu ipak učinilo da to nije bilo dovoljno, da je završila van gola, na gornjem delu mreže. Tek kada sam se našao u zagrljaju saigrača shvatio sam šta se dogodilo, da je lopta ipak u mreži" kaže strelac pobjedonosnog pogotka.

Vojvodina je, dakle, pobedila, ali Milorad Kosanović oseća potrebu da objasni pozadinu Veležove podvale:

"Po Zvezdinom nagovoru, Velež je sve učinio da nas opusti. Meni ne smeta što su se njegovi fudbaleri srčano borili, to je uostalom sportski, ali bilo je krajnje nekorektno s njihove strane što su jedno govorili a drugo spremali. Za takve

nečasne rabote ceh se plati kad-tad. Veležu se to dogodilo samo tri dana kasnije. U finalu Kupa sa Partizanom doživeo je fijasko, poražen je 6:1".

Posle ovog kola situacija na tabeli se popravila u korist Vojvodine. Budući da je Crvena zvezda osvojila samo bod, prednost je povećana na pet bodova i trebalo je da se dogodi čudo pa da do kraja prvenstva dođe do promene na vrhu. Ali, poučeno ovim iskustvom iz susreta sa Mostarcima, rukovodstvo Vojvodine preduzelo je sve kako bi se zadržao visok takmičarski tonus i u preostalih 6 kola u kojima je Vojvodina kod kuće igrala sa Spartakom, Čelikom i Slobodom, a u gostima sa Rijekom, niškim Radničkim i Partizanom.

29.kolo, 14. maj 1989.

Rijeka, stadion na Kantridi

Sudija: Stojanovski (Skoplje)

Gledalaca: 4.000

Strelci: 0:1 Vorkapić (27) 1:1 Rubčić (44), 2:1 Rubčić (63)

RIJEKA 2 : 1

VOJVODINA

1	Gabrić	1	Maras
2	Romić	2	Gaćeša
3	Kljajić	3	Vujačić
4	Rubčić	4	Šapurić
5	Peršon	5	Kartalija
6	Dragutinović	6	milovac
7	Florijančić	7	Mihajlović
8	Mladenović	8	Punišić (Popović)
9	Vujčić	9	Vorkapić (Joksimović)
10	Valenčić	10	Šestić
11	Ekmešić (Stipić)	11	Jokanović

Vojvodina nije mogla očekivati da će utakmica na Kantridi biti laka, pre svega zato što domaćin još nije prebrinuo sve brige oko opstanka. Ipak, olakšavajuću okolnost je predstavljalo to što se mogao pretrpeti i poraz a da to ne utiče na šanse da se Vojvodina domogne titule. Dakle, izabranici Ljupka Petrovića ušli su u meč sa Rijekom bez posebnog imperativa, ali ipak sa ambicijom da se ako za to bude mogućnosti iznenadi domaćin.

Početni žestoki startovi nagovestili su utakmicu sa dosta uzbuđenja, stim što su Riječani, kidišući na Sinišu Mihajlovića od početka dali do znanja da neće birati sredstva u nameri da poraze lidera na tabeli. U atmosferi u kojoj se više moralo voditi računa kako da se sačuvaju noge od brišućih startova domaćih fudbalera nego da se misli na igru, prvu šansu je ipak imala Vojvodina. Dragan Punišić je izigrao gotovo kompletnu domaću odbranu na čelu sa golmanom Gabrićem, ali nije imao sreće da pogodi i mrežu. Posle toga usledile su dve pretnje Rijeke, da bi onda povelala Vojvodina.

Miloš Šestić je u 27. minutu iz slobodnog udarca nabacio u domaćinov kazneni prostor. Odbrana Rijeke je izbila loptu, ali pravo pred Punišića. On je ne oklevajući šutirao sa 20-tak metara, dovoljno i snažno i precizno da Gabrić samo odbije loptu. Akciju je budno pratio Ljubomir Vorkapić, pritrčao i ovaj Gabrićev poklon lako pretvorio u gol.

Rijeka je izjednačila minut pre odlaska na odmor. Korner sa leve strane izveo je Florijančić koji je loptu poslao u "peterac" Novosađana. Odbrana nije na vreme intervenisala što je iskoristio Rubčić i s metar-dva loptu prosto ugurao u mrežu.

Na sličan način domaćini su postigli i drugi gol u 63. minuti. Opet je to bila gužva pred golom Marasa, ponovo novosadska odbrana nije bila dovoljno ni organizovana ni energična, i opet je Rubčić bio najspretniji da savlada Marasa. Tako je Vojvodina lako prokockala vođstvo, ali do kraja nije odustajala od borbe da izjednači. Što u tome nije uspela velike zasluge pripadaju sudijama, pomoćniku Miloševiću iz Niša i glavnom Stojanovskom iz Skoplja. Zašto?

Atakovanje Vojvodine na gol Riječana u 80. minutu konačno je urodilo plodom. Šestić je

centrirao, Joksimović glavom poslao loptu u mrežu, a Stojanovski je na intervenciju pomoćnika Miloševića taj gol poništio zbog navodnog ofsajda. O nedozvoljenoj poziciji nije moglo biti ni reči, jer je nekoliko domaćih igrača stajalo na liniji gola braneći mrežu! Ovakvu sudijsku nepravdu nije bilo lako podneti, ali svi protesti Novosađana ostali su uzaludni. Rijeka je osvojila oba boda koja po igri i ukupnom odnosu snaga na terenu nije zaslužila. Da to bude tako, da se Vojvodina kući vrati poražena, najzaslužnije su sudije poništivši regularan pogodak Joksimovića.

30.kolo, 21. maj 1989.

Novi Sad, stadion Vojvodine

Sudija: Kličić (Banja Luka)

Gledalaca: 7.000

Strelci: 1:0 Vujačić (38), 2:0 Vorkapić (49), 2:1 Ćosić (72)

VOJVODINA 2 : 1

SPARTAK

1	Maras	1	Ćirić
2	Mijić	2	Rafai
3	Vujačić	3	Škorić
4	Šapurić	4	Vuković
5	Kartalija	5	Stegnjajić
6	Milovac	6	Stanković
7	Mihajlović	7	Ćosić
8	Punišić (Mijucić)	8	Jeftić (Maslovar)
9	Vorkapić	9	Puhalak
10	Šestić	10	Jokanović
11	Jokanović (Gačeša)	11	Urošević (Kovačević)

Bila je to još jedna u nizu psihološki teških utakmica, bez prava na grešku. Vojvodina je jednostavno "morala" da pobedi Spartak i upravo u tome su se krile mnoge opasnosti. Rivali su u Novi Sad dolazili rasterećeni, ali snažno motivisani da iznenade lidera, velikog favorita na papiru. Tradicionalno rivalstvo, na kome, razumljivo, više insistiraju Subotičani od Novosađana, bilo je još jedan opterećujući faktor više za domaćina.

Da će to biti žestoko nadmetanje i da je Spartak u Novi Sad doputovao sa namerom da što skuplje proda kožu, potvrdilo je prvo poluvreme. Na agresiju gostiju Vojvodina je pokušala da odgovori istom merom, ali ipak subotički fudbaleri su bili znatno ratoborniji. Da je to tako svedoči i podatak da je u prvih 45 minuta sudija Kličić morao da pokaže 4 žuta kartona gostujućim fudbalerima.

Subotičani su se branili "bunkerom" u špicu samo sa Puhalakom, ali Vojvodina nije uspela da iskoristi veliku terensku inicijativu. Posle pokušaja Mihajlovića iz slobodnog udarca i udarca glavom Vujačića koji je zaustavio golman Ćirić, odbrana Spartaka je ipak kapitulirala. Dogodilo se to u 38. minutu kada je Šestić centrirao iz kornera, a Vujačić u skoku bio najviši i glavom poslao loptu u mrežu.

Vojvodina je osigurala pobjedu već u 5. minutu nastavka. Stegnjajić je poklonio loptu Mihajloviću, a ovaj je to iskoristio da centrirao. Vorkapić je bio usamljen pred Spartakovim golom pa mu nije bilo teško da loptu glavom pošalje u mrežu.

Posle vođstva Vojvodine s 2:0, utakmica je dobila miran tok. Domaćin je čuvao ono što je imao, a gost nije verovao da je preokret moguć. Na igru Vojvodine svakako je bitno uticalo to što su teren zbog povrede napustili Punišić i Jokanović, bitni igrači na sredini terena, kao i da je izostao pun doprinos Mihajlovića koji se takođe žalio na povredu.

Pred kraj utakmice, u 72. minutu, Spartak je uspeo da smanji rezultat. Maslovar je nabacio, a Ćosić je bio na pravom mestu i glavom loptu skrenuo u mrežu.

Na primedbu da je Vojvodina na ovoj utakmici igrala ispod svog renomea, kapitan Miloš

Šestić je stao u odbranu svojih drugova:

"Za nas je najvažnije da smo pobedili, jer se borimo za titulu. Ostalo je još da eliminišemo i teoretske mogućnosti da nas Crvena zvezda pretekne, pa treba imati razumevanja što svi više mislimo na bodove nego na igru".

Potpuno ispravan stav fudbalera, koji je u karijeri naučio kako se osvajaju trofeji. Najbliži pratilac Crvena zvezda je u ovom kolu pretrpela poraz, pa je Vojvodina stekla 5 bodova prednosti.

31.kolo, 24. maj 1989.

Niš, stadion na Čairu

Sudija: Avramović (Beograd)

Gledalaca: 8.000

Strelci: 0:1 Dakić (45) iz jedanaesterca, 1:1 Banković (81), 2:1 Aleksić (87)

RADNIČKI (N) 2 : 1

VOJVODINA

1	Pejić	1	Maras
2	Kuzmanović	2	Mijić
3	Momčilović	3	Vujačić
4	Manojlović (Antonijević)	4	Šapurić
5	Banković	5	Kartalija
6	Mladenović	6	Milovac
7	Jakšić	7	Mihajlović
8	Rinčić	8	Tanjga
9	Aleksić	9	Joksimović
10	Višnjić	10	Mijucić (Milosavljević)
11	Lukić (Cvejić)	11	Dakić (Gaćeša)

Ubrzani prvenstveni ritam, gostovanje u Nišu, samo tri dana posle meča sa Spartakom, nije baš odgovarao umornoj i psihički iscrpljenoj ekipi Vojvodine, ali olakšavajuća okolnost je bila u tome što je lider u ovu utakmicu ušao apsolutno bez opterećenja. Znao se da je najvažnije da se ne kiksne na domaćem terenu, pogotovo se to nije smelo dogoditi na susretima nakon gostovanja u Nišu, prvo sa Čelikom, onda i sa Slobodom, pred novosadskom publikom.

Zbog toga Vojvodina nije tražila "kavgu" u meču sa Nišlijama. Počela je mirno i čekala svoju šansu. Nedostajalo je samo malo pa da takav tok igre Novosađani iskoriste i da povedu. U 20. minutu Mihajlović je odlično centrirao, a Tanjga je pred golom Radničkog bio najviši u skoku. njegov udarac glavom nije bio dovoljno precizan, lopta je završila preko gola, ali ta opasnost ispred Pejićeve mreže kao da je opomenula domaćine da protiv sebe imaju rivala koji je samo prividno neambiciozan.

Posle Tanjgine šanse, sledi period dominacije Nišlija koja samo zahvaljujući odličnom Marasu nije rezultirala pogotkom. Golman Vojvodine najpre je odbranio udarac glavom Manojlovića sa samo 4-5 metara, da bi 8 minuta kasnije imao sreće što je Mladenović tukao silovito i neprecizno. Ako je u toj prilici sreća spasla Vojvodinu, u 34. minutu sve zasluge što Nišlije nisu povele pripadaju sjajnom Marasu. Banković je pucao glavom, činilo se da je to neodbranljivo, ali Maras je zadivio sve panterском intervencijom i izbacivanjem lopte u korner.

Ofanziva Radničkog nije urodila plodom najviše zahvaljujući Marasu i odmah je usledila kazna na suprotnoj strani - golman domaćina Pejić je kapitulirao. U poslednjem minutu prvog poluvremena Željko Dakić je umakao svim čuvarima i kada se našao oči u oči sa Niškim čuvarom mreže ovaj ga je nepropisno zaustavio. Pravilno dosuđeni jedanaesterac Dakić je pretvorio u vođstvo Vojvodine što je bio veliki kapital u drugih 45 minuta.

Radnički je sve do samog finiša imao nekoliko vrlo povoljnih prilika. Sve su ostale neiskorišćene jer je Maras činio čuda, a u 78. minutu kada je posle šuta Jakšića i Maras bio nemoćan Vujačić je izbacio loptu iz prazne mreže. Činilo se tada da je utakmica rešena, jer je izgledalo da ni fudbaleri Radničkog ne veruju u preokret, ali onda se u

poslednjih desetak minuta dogodilo pravo čudo. Radnički je pobedio s 2:1. Banković je izjednačio u 81. minutu kada je posle šuta Cvejića Maras odbio loptu do iskusnog prvotimca Nišlija koji je potom bez problema pogodio mrežu, a gol odluke postigao je Aleksić u 87. minutu nakon centaršuta Višnjića.

"Sami smo krivi što u Nišu nismo pobedili. Kada je trebalo da utakmicu samo mirno privedemo kraju, naša odbrana je dva puta grubo pogrešila i to je presudilo da izgubimo ono što smo igrom zaslužili" komentar je Ljupka Petrovića.

32.kolo, 28. maj 1989.

Novi Sad, stadion Vojvodine

Sudija: Jović (Kavadarci)

Gledalaca: 7.000

Strelci: 1:0 Popović (20), 2:0 Tanjga (45)

VOJVODINA 2 : 0

ČELIK

1	Maras	1	Radović
2	Mijić	2	Erak
3	Tanjga	3	Vojnović (Tarana)
4	Šapurić	4	Mujaković
5	Kartalija	5	Kopić
6	Milovac	6	Štrbac
7	Mihajlović	7	Adamović
8	Popović (Bosančić)	8	Sušić (Beganović)
9	Joksimović	9	Bakula
10	Šestić (Vujačić)	10	Fileš
11	Dakić	11	Bolić

Zvezdin "topot" nikome nije dao mira u redovima Vojvodine uoči susreta sa Čelikom, poslednjim na tabeli, protiv kojeg nije bilo alternative - samo pobeda je dolazila u obzir. Trener Ljupko Petrović nije bio bez briga. Reprezentativca Vujačića je odmarao na klupi da bi ga sačuvao za "utakmicu života" sa Slobodom u sredu, dok su standardni prvotimci Jakanović, Vorkapić i Punišić morali da izostanu zbog povrede. Mnogo problema za lidera, a drugoplasirana Crvena zvezda sa samo tri boda manje...

U situaciji kakva jeste, od Vojvodine niko nije mogao da traži da blista, da "pregazi" Zeničane, ali sve osim pobede smatralo bi se pravim fijaskom. Još kada u prvih 20-tak minuta golman Radović nije savladan posle žestoke inicijative domaćina (dva puta Mihajlović, po jednom Popović i Šapurić, pojavile su se prve zebnje. Ali, u takvim prilikama stari majstor Miloš Šestić zna šta treba da se čini. Dokopao se u 20. minutu lopte na desnoj strani, pogledao raspored saigrača i idealno nabacio. U gostujućem kaznenom prostoru Joksimović nije uspeo najbolje da zahvati loptu. U prvom momentu se učinilo da je ta šansa propala međutim, Popović, zlata vredan igrač ove generacije, utrčao je na pravo mesto i glavom poslao loptu iza leđa golmana Čelika Radovića.

Sudbinu Zeničana zapečatila je "slavonska veza" Mihajlović - Tanjga. Siniša, koji je ovaj meč odigrao odlično, nabacio je u 46. minutu idealno s leve strane.

"Osetio sam gde će pasti lopta. Skočio sam visoko u pravo vreme i na pravo mesto. Niko nije mogao da mi parira iz Čelikove odbrane. Gol je bio neodbranljiv" - priča strelac Miroslav Tanjga, kojem je ovo bila druga utakmica posle operacije kolena.

Bio je to vrlo važan pogodak, ali u tom trenutku radovanje je bilo zabranjeno. Kroz tri dana ponovo na domaćem terenu, na redu je bio susret odluke sa Slobodom. Ljupko Petrović je odveo svoje izabranike u hotel "Varadin" na Petrovaradinskoj tvrđavi, uz jedan strogi zahtev:

"Zabranio sam u karantinu da se spominje igra i pobeda nad Čelikom. Čim je sudija označio kraj, taj meč je za mene bio daleka prošlost. Sve misli trebalo je

usredsrediti na utakmicu odluke sa Tuzlacima".

Novi Sad je tih dana tresla prava fudbalska groznica. Svi su se nadali novoj pobedi, pripremalo se slavlje. Šansa čekana skoro četvrt veka sada je bila na dohvat ruke. Može li se dogoditi čudo, da Vojvodina u toj utakmici sa Slobodom izgubi sve što je s mukom i zasluženno stekla u protekla 32 kola. To se nije smelo dogoditi. Sreda, govorili su svi, mora da bude dan za istoriju.

33.kolo, 31. maj 1989.

Novi Sad, stadion Vojvodine
Sudija: Stojanovski (Skoplje)
Gledalaca: 15.000

Strelci: 1:0 Vorkapić (2), 1:1 Šarić (4), 2:1 Šestić (7), 2:2 Mihić (27), 3:2 Vujačić (37), 4:2 Šestić (60)

VOJVODINA 4 : 2

SLOBODA

1	Maras	1	Peštalić
2	Tanjga	2	Mrkić
3	Vujačić	3	V.Milošević
4	Šapurić	4	Beširević
5	Kartalija	5	Čogurić
6	Milovac	6	Memišević
7	Mihajlović (Joksimović)	7	Mihić
8	Popović (Milosavljević)	8	C.Milošević
9	Vorkapić	9	Šarić
10	Šestić	10	Z.Milošević
11	Dakić	11	Smajlović

Konačno, došao je i taj dan, dan odluke o šampionu. U hotelu "Varadin", gde su igrači i stručni štab bili u karantinu od utakmice sa Čelikom, grozničavo se iščekivao lekarski izveštaj o povredama Jokanovića, Punišića i Vorkapića, koji nisu nastupili protiv Zeničana, kao i kapitena Miloša Šestića, koji se takođe žalio da nije sasvim fit. Hoće li Vojvodina moći da izvede najjači sastav ili će Ljupko Petrović u najvažnijoj utakmici sezone morati radikalno da menja standardnu postavu.

Mijić nije imao pravo nastupa zbog žutih kartona, a ni konačan izveštaj o povređenima nije bio ohrabrujući. Lekari su saopštili: Šestić i Vorkapić su spremni, ali nastup Jokanovića i Punišića ne dolazi u obzir.

Utakmica je imala neverovatan početak. Posle samo 7 minuta igre, mreže su se zatresle 3 puta, jednom domaćinova, i dva puta Slobodina. Najpre je Vorkapić u 2. minutu savladao Peštalića. Stadion je "proključao", orila se šampionska pesma. Ali, po sparnom vremenu, ubrzo je došao "hladan tuš", Sloboda je izjednačila već u 4. minutu preko Šarića. Ništa, međutim, tog dana Vojvodinu nije moglo da zaustavi u njenom šampionskom pohodu. Miloš Šestić je na desnoj strani, otprilike u visini kaznenog prostora Slobode, krenuo u karakterističan prodor. Ostavio je iza sebe dvojicu gostujućih fudbalera i kada se pomislilo da će se kapiten Novosađana još zabavljati driblinzima, usledio je neodbranljiv šut - 2:1, minut 7.

Posle tako neočekivanog početka, sledi period nešto mirnije igre, a onda novi šok, Sloboda je izjednačila u 27. minutu. Korner sa leve strane, visoko nabačena lopta, skok Mihića i Maras je savladan. Dva puta je Vojvodina vodila i oba puta je na jevtin način prokockala ono što je imala. Hoće li Šestić i drugovi imati snage da ponovo, i treći put, rezultat preokrenu u svoju korist? Ako je i bilo takvih sumnji ne su potrajale samo 10 minuta posle Slobodinog drugog gola. Novosađani su se poslužili tuzlanskim receptom: korner, Vujačić se prikrao iz pozadine i u "nebeskom" skoku glavom poslao loptu u mrežu - 3:2.

U drugom poluvremenu postignut je još jedan pogodak, odbrana slobode je po četvrti put kapitulirala. To je definitivno rešilo pitanje pobjednika. Mladi Dakić je na desnoj strani

poslužio Šestića poslavši loptu u prazan prostor. Novosadski kapiten je u jurišnom naletu prvo predriblovao Čogurića, potom je fintom u prazno poslao i golmana Peštalića, da bi se na kraju, uz erupciju oduševljenja na tribinama, ušetao s loptom u gol. To je bio kraj. Definitivan. Titula je posle 23 godine ponovo u Novom Sadu!

"Ovo je najsrećniji dan u mom životu. Puno smo uložili u ovu titulu. Najveći deo prvenstva smo proveli na prvom mestu, imali smo najstandardniju formu, bili smo najjači kada je bilo najvažnije".

Ove reči kapitena Miloša Šestića izgovorene dok se okupan šampanjcem gušio u zagrljaju navijača potvrđuju da se titula našla u pravim rukama, da je Vojvodina u ovom prvenstvu bila ubedljivo bolja od svih, i da je sve utoliko lepše što je ovaj trijumf istinski kolektivni čin.

34.kolo, 4. jun 1989.

Beograd, stadion JNA

Sudija: Šegota (Pula)

Gledalaca: 15.000

Strelci: 0:1 Milovac (8), 1:1 V.Đukić (43), 2:1 Milojević (44), 3:1 Milojević (80), 4:1 V.Đukić (85)

PARTIZAN 4 : 1

VOJVODINA

1	Omerović	1	Maras (Vasić)
2	Sredojević	2	Mijić
3	Spasić	3	Vujačić
4	Vermezović	4	Šapurić
5	Petrić	5	Kartalija
6	Brnović (Župić)	6	Milovac
7	Đorđević	7	Mihajlović
8	Milojević	8	Popović
9	V.Đukić	9	Joksimović (Vorkapić)
10	Vokri	10	Šestić
11	Vučičević (Batrović)	11	Dakić

Budući da je kolo pre kraja prvenstva osigurana titula, gostovanje u Beogradu i meč s Partizanom za Vojvodinu je bio bez značaja. Stručni štab i igrači su se upravo tako i odnosili prema poslednjoj utakmici sezone. Niti se treniralo, niti je ko razmišljao o tom meču sa crno-belima.

"Samo smo slavili. Pustili smo igrače da sebi daju oduška. Zaslužili su" - kaže direktor Kosanović.

Partizan je ušao sa daleko većim motivima u tu poslednju utakmicu pred svojim navijačima. S jedne strane, želeo je da na kraju pobedi šampiona a s druge, na tribinama njegovog stadiona bilo je menadžera i ovo je bio meč samo za one aktere koji su tog leta nameravali u inostranstvo.

Dok su njeni fudbaleri imali snage Vojvodina je igrala bolje. Šampion je poveo pogotkom Milovca u 8. minutu i sve do finiša prvog poluvremena odnos snaga na terenu je bio u njegovu korist. U poslednjim minutima, pred odlazak na odmor, Partizan je dosta srećno napravio preokret pogocima V.Đukića u 43. minutu i Milojevića minut kasnije.

"Želeo sam da odigramo pred beogradskom publikom što dostojnije šampionu, ali teško je bilo tražiti od igrača da u sebi nađu dodatnu snagu za taj poslednji korak, za još jedno poluvreme. Nisam se ljutio na njih kada sam na poluvremenu u svlačionici shvatio da ne mogu prihvatiti ono što od njih tražim. Jedva su čekali kraj".

Prvi put Ljupko Petrović od svojih fudbalera nije zahtevao maksimum. Imao je razumevanja za njihov umor i prezasićenost, pa je zato ovog puta, uprkos negativnom rezultatu, bio bez posebnih zamerki. Kako je odmicalo drugo poluvreme, bilo je jasno da Vojvodina nema ni snage ni motiva da zaigra angažovanije, da se što jače odupre Partizanu. U samom finišu domaćin postiže još dva gola, Milojević u 80. minutu i V.Đukić pet minuta pre kraja, ali ni ovaj ubedljiv poraz u poslednjem kolu nije mogao da pokvari ono što je Vojvodina postigla u ovom prvenstvu.